

NIEUWE AVONTUREN

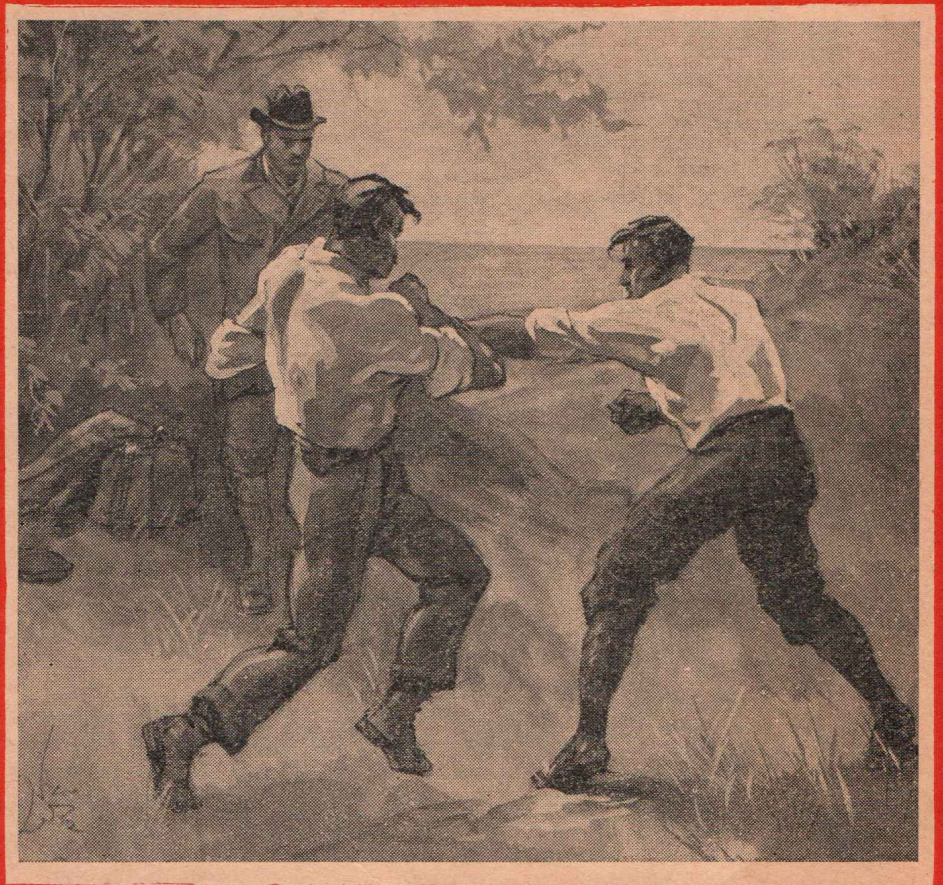
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN BEWOGEN NACHT

N° 2450

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een bewogen dag

HOOFDSTUK I

EEN ADVERTENTIE IN DE «TIMES»

Het Norfolkhotel in Londen telde sedert enige dagen onder zijn logeergasten een zonderling personage, dat reeds enkele malen de aandacht had getrokken van de andere gasten van dit hotel, dat, in tegenstelling met de meeste hotels van dat soort, niet in de city, maar meer in het noordelijk gedeelte van de enorme stad stond.

De bewuste hotelgast kon ongeveer vijftig jaar zijn, was niet lang, ook niet klein, ofschoon de gecastre om ischvat

gebogen te lopen, hem kleiner deed schijnen dan hij in werkelijkheid was.

Hij had een gebrunde gelaatskleur, waarbij zijn spierwit haar zonderling afstak.

Omtrent de landaard van deze in zichzelf gekeerde vreemdeling konden de logeergasten het niet eens worden.

Sommigen hielden hem voor een Indiër, anderen voor een Indonesiër, maar ook waren er velen die hem wegens zijn zaan voor een Pool hielden.

In het gastenregister had hij zijn naam als volgt ingevuld: « Ian Dobrinsky, prestidigitateur ».

Hij was dus in ieder geval een vreemdeling met een eigenaardig beroep en misschien hadden degenen die hem voor een Pool aanzagen, toch gelijk.

Dobrinsky zelf liet zich echter aan al deze veronderstellingen weinig gelegen liggen; hij ging kalm zijn weg zonder zich ooit met iemand te bemoeien.

Hij had een kleine kamer gehuurd op de bovenste verdieping en daar stond een grote kist, in de vorm van een houten koffer met twee handvatsels die zijn goochelapparaten bevatte.

Als hij uit was geweest, kwam hij nu en dan terug met een pak onder de arm en soms ontving hij bezoek van een of andere instrumentmaker, die hem een nieuw, door hem zelf uitgevonden apparaat kwam brengen.

Maar dat was dan ook het enige bezoek dat Dobrinsky ontving.

Vrienden scheen hij in het geheel niet te hebben en scheen ook niemand te verwachten, want hij was niet veel op zijn kamer, en ging vaak al vroeg uit.

Telkens echter als hij terugkeerde was zijn eerste gang naar het loket in de loge van de portier om te informeren of er misschien brieven voor hem waren gekomen.

Over het algemeen was hij een stille, bedaarde man en in het geheel niet het type van de variéteartiest.

Op een dag, ongeveer een week nadat Ian Dobrinsky zijn intrek in het hotel had genomen, konden de bezoekers van de leeszaal de volgende advertentie in de « Times » lezen :

« Ian Dobrinsky, de beroemde prestidigitateur, is enkele dagen geleden van zijn tournée door de Verenigde Staten teruggekeerd. Hij stelt zich beschikbaar voor kinderfeestjes, soirées, buitenpartijen en anderszins. Uitstekende referenties staan hem ten dienste. Daar hij binnenkort opnieuw zijn contractuele verplichting in het buitenland moet nakomen, geeft hij het geachte Engelse publiek in overweging zich zo spoedig mogelijk tot hem te wenden. Adres:

» Norfolk Hotel, Londen »

Deze advertentie kwam natuurlijk niet alleen onder de ogen van de gasten van het Norfolkhotel: zij werd ook daarbuiten gelezen en kwam aldus ook ter kennis van Lord Edmund Blackshire de eigenaar van een groot landgoed dicht bij de westkust van het Schotse graafschap Ayr. Toen hij het blad had gelezen en het op een hall-tafeltje had gelegd, kwam het in no time in handen van zijn oudste dochter, die juist twee en twintig jaar was geworden, en binnenkort haar verloving zou vieren met de jonge Gillian Lanson viscount of Woodhorse, luitenant bij de bereden garde.

Edith Blackshire snelde met het blad in de hand naar haar vader, die naar zijn werkkamer was gegaan, onder de uitroep:

— O vader, nu heb ik eindelijk iets origineels bedacht.

De oude heer keek van zijn agenda op, nam zijn hoornen bril van zijn grote haviksneus en keek zijn dochter met zijn doordringende grijze ogen vragend aan.

— Wat bedoel je, Edith, en waarover ben je zo enthousiast? vroeg hij.

— Maar vader, riep het meisje uit, waarover zou ik het nu anders kunnen hebben dan over mijn verlovingsfeest.

— Neem mij niet kwalijk, kindlief, dat had ik aanstonds moeten begrijpen, zei Lord Blackshire, zeg mij dan maar wat je voor moois bedacht hebt.

In plaats van een rechtstreeks antwoord te geven las Edith de advertentie, die Dobrinsky had geplaatst van het begin tot het einde voor, keek daarna haar vader met een vragende blik aan en zei:

— Is dat niet prachtig, vader?

— Ik weet het niet kind, zei de oude heer aarzelend. Ik ben waarschijnlijk niet al te goed op de hoogte. Wat is dat eigenlijk voor een sinjeur, die mijnheer Dobrinsky?

— Maar vader, weet u dat niet meer? Dat is die beroemde Poolse goochelaar, die twee jaar geleden in het Olympiatheater is opgetreden. Wij zijn er toen nog met zijn allen heen geweest. Gil-

lian was er ook bij, voegde zij er blozend aan toe.

— Misschien heb je het daarom zo goed onthouden, zei haar vader droogjes. Wat mij betreft, ik moet bekennen dat dit gewichtige voorval geheel en al uit mijn geheugen is gegaan. En wat wil je nu eigenlijk met die meneer Dobrinsky?

— Maar vadertje, wat bent u vandaag traag van begrip. Natuurlijk wil ik hem hier laten optreden op onze tuinpartij. Ik zocht al lang naar een aardige attractie, en nu heb ik er een gevonden. U hebt er zeker toch niet op tegen?

— Als ik je er een plezier mee doe, dan zeker niet, kind. Wanneer is die partij eigenlijk?

Edith hief haar wijsvingertje op en bewoog het voor de ogen van haar vader heen en weer.

— Als het uw eigen verlovingspartij betref, zoudt u wel beter op de hoogte zijn, riep zij lachend uit. Het is nog maar drie dagen. Wacht, ik zal het in uw agenda schrijven, dan vergeet u het niet meer.

Met haar sierlijk gouden zakpotloodje schreef zij een paar woorden op het agendabladd.

— Dus u zorgt er voor dat hij hier komt, vader? vroeg zij, haar armen om zijn hals slaande.

— Lieve schat, dat vergeet ik vast en zeker, riep Lord Blackshire wanhopig uit. Ik heb het toevallig net zo druk. Schrijf jij die man zelf maar eens.

— Wat mag ik hem als honorarium aanbieden, vader?

— Nu, twintig pond sterling zal voor zijn kunstenmakerij wel voldoende zijn, dunkt mij.

— Het is maar goed dat hij u niet hoort. Dobrinsky beschouwt zich zelf zeker niet als een gewoon variétéartiest.

— Nu, maak er dan vijf en twintig

van, hernam haar vader schouderophalend. Meer is dunkt mij zeker niet nodig.

— Goed, vader. Ik ga hem aanstonds schrijven.

Het jonge meisje danste het vertrek uit en ging regelrecht naar haar boudoir.

Maar het duurde even voor zij er was, want Kastanjehof, het prachtige oude herenhuis, dat men bijna wel een kasteel mocht noemen, was zeer groot.

Het lag op een tamelijk hoge heuvel, een weinig ten noorden van het plaatsje Dalry, dat aan de spoorweg van Glasgow naar Stanrayr is gelegen in een der fraaiste streken van het Meren district.

Van de hoofdingang van het huis strekte zich een brede laan uit, die eerst door een uitgestrekt park liep, vandaar de heuvel afdaalde en zich beneden verenigde met de grote straatweg, die langs de spoorbaan naar Glasgow liep.

Het boudoir van Edith Blackshire was op de eerste verdieping van het huis gelegen.

Van beide vensters genoot men een heerlijk uitzicht over het park en over de dichtbegroeide hellingen van de heuvel.

Het jonge meisje zette zich aanstonds aan haar schrijftafeltje en schreef een kort briefje aan Mr. Ian Dobrinsky, waarin zij hem verzocht drie dagen later enige van zijn toeren te vertonen op de tuinpartij die dan in het park van haar vaders huis zou plaats vinden.

De brief werd nog dezelfde dag bezorgd aan zijn adres, waarschijnlijk tot grote voldoening van de Poolse goochelaar.

Maar of hij er tevreden over was of niet, kregen de gasten van het Norfolk hotel niet te weten, want even bedaard als altijd, met zijn handen op zijn rug gevouwen, het hoofd met de witte haren enigszins gebogen, ging Dobrinsky zijn gewone gang.

HOOFDSTUK II

DE TUINPARTIJ

Op de dag van het verlovingsfeest bewoog zich op het terras van Kastanjehof en in de aangrenzende brede lanen van het park een opgewekte menigte. Het was een prachtige lentedag, en zowel ouden van dagen, als jongelieden en kinderen krioelden dooreen.

Het was de eerste mooie dag van het jaar, die Engeland nog gekend had, en als bij toverslag waren de knoppen van bomen en struiken uitgebot.

Een heerlijke geur van meidoorn en seringen vervulde de lucht.

Op een groot gazon was een podium opgericht, waarvoor een groot aantal banken en stoelen was geplaatst en waarop reeds een toepasselijk toneelstukje was opgevoerd, waarbij door de jonge meisjes veel gegichel en door het verloofde paartje, vooral wat de vrouwelijke helft betreft, erg gebloed was.

Daarna zou er nog een bekende zangeres optreden en vervolgens de goochelaar aan de beurt komen.

Ian Dobrinsky was precies op tijd verschenen, had bij een der bedienden geïnformeerd waar hij moest zijn, had vervolgens zijn valies met goochelapparaten achter de schermen van het toneel neergezet en zich daarop bescheiden teruggetrokken, totdat het zijn beurt zou zijn.

In afwachting van het optreden der zangeres deed de jeugd een dansje op het plankier dat over een gedeelte van 't grasperk was gelegd, terwijl een aantal bedienden heen en weer liep, beladen met verversingen.

De bruidegom, een knappe jongeman van omstreeks dezelfde leeftijd als zijn verloofde was, het behoeft nauwelijks gezegd, bijna voortdurend in gezelschap van Edith Blackshire en had reeds een paar walsen met haar gedanst, tot er een bel klonk.

De dansende paartjes verlieten het plankier en namen plaats op de stoelen

en banken voor het toneel.

De donkere gordijnen weken uiteen en de zangeres trad op.

Het was een nogal zwaarlijvige dame met drie onderkinnen, die de eerste jeugd reeds een poosje achter de rug had.

Zij schitterde oogverblindend door het grote aantal juwelen dat zij droeg.

Met een stem, die klonk als een klok, zong deze dame enige liederen, die zij zelve misschien toepasselijk achtte, maar die wellicht bij een begrafenisplechtigheid meer van pas zouden zijn geweest.

Niettemin waren de gasten beleefd genoeg om uitbundig in de handen te klappen, toen de zangeres na een diepe buiging, die aantoonde, dat zij uit volle borst had gezonden, het podium verliet.

Een ogenblik later verscheen zij weer, nu met een sjaal om, liefdallig glimlachend, te midden van het auditorium een plaatsje te vinden.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, waarna de gordijnen opnieuw van een gingen.

Op het toneeltje stonden nu een paar tafeltjes, waarop enige goochelattributen, enige stoelen, een groot lederen valies, een paar kistjes, die er erg geheimzinnig uitzagen en voorts de gewone apparaten van een goochelaar.

Toen de beroemde Dobrinsky tussen de schermen te voorschijn kwam, was het dadelijk stil.

Hij droeg een rok, die zijn beste dagen gekend had, en daarover een lichtgrijze overjas.

Zijn gewoonlijk ernstig gelaat vertoonde thans een flauwe glimlach, toen hij zijn ogen vluchtig over het publiek liet dwalen.

Na een korte toespraak, begon hij met zijn toeren, waarbij al dadelijk bleek dat de roem van Dobrinsky niet overdreven was.

— Wat hij deed was, vooral in de ogen der jeugd, hoogst merkwaardig.

Hij toverde een gans en twee kippen uit zijn hoge hoed, liet een kanarievogel met kooi en al verdwijnen, trok een onmetelijke Engelse vlag uit een gewone zakdoek en deed nog meer van die wonderlijke dingen.

De kinderen juichten hem uitbundig toe, en ook vele volwassenen klaptten geestdriftig in de handen.

Toen het applaus bedaard was trad Dobrinsky opnieuw naar voren en zei met zijn zangerige stem:

— Geachte dames en heren. Ik dank u voor uw toejuichingen maar ik heb u nog niet alles laten zien waartoe ik in staat ben.

Hij nam een doekspeld uit een etui, hield het kostbare voorwerp omhoog, en zei:

— Ik schat deze doekspeld op tien pond sterling. Zoals gij zien kunt, laat ik de speld thans in deze bokaal vallen.

Hij tikte met zijn toverstokje tegen de grote kristallen beker, die bijna zo groot was als een goudvissenkom en vervolgde:

— Gij kunt de speld duidelijk op de bodem van de bokaal zien liggen, nietwaar? Daar ginds, op bijna vijf meters afstand, op dat tafeltje, ziet gij een tweede kristallen vaas van diezelfde omvang. Ik keer de vaas om en klop er tegen, om u te laten zien, dat er niets in is en dat de voet uit massief kristal is geslepen. Welnu ik zeg niets dan hokus pokus, allez, passez. De doekspeld is verdwenen, maar uit deze tweede vaas haal ik tien souverainen.

Hij keerde de eerste vaas om, en inderdaad, de doekspeld was verdwenen.

Dobrinsky greep de tweede vaas bij de voet, keerde ook deze om en liet tien splinternieuwe souverainen in de holte van zijn linkerhand vallen.

Een kreet van bewondering, gevolgd door een luid applaus steeg onder het publiek op.

De goochelaar wachtte weer tot het stil was geworden en vervolgde:

— Daar ik liever mijn doekspeld terug heb, zullen wij thans de tien goudstukken weer in deze vaas doen.

Hij liet de tien gouden munten een voor een in de vaas vallen, zwaaide

even met zijn stokje en het goud was eenklaps verdwenen, terwijl de doekspeld weer op de bodem van de eerste vaas lag.

Weer barstte een luidruchtig applaus los, waarvoor de goochelaar met een buiging dankte.

Toen hernam hij:

— Het zou van mijn kant niet vriendelijk zijn, dames en heren, als ik u niet in staat stelde dezelfde spectaculaire toer te verrichten. Ieder uwer mag mij een ring, een broche, een horloge, juwelen oorringen of iets dergelijks geven. Gij moet daarbij de waarde van 't voorwerp noemen en als ik veertigduizend pond sterling aan juwelen in deze bokaal bijeen heb, dan zal ik die omtoveren in veertigduizend souverainen.

Een luide kreet van instemming en gejuich ging op.

Iedereen drong naar voren om er toch maar het eerst bij te zijn.

— Niet dringen, dames en heren, zei Dobrinsky rustig; kalm aan, ieder op zijn beurt. Een voor een, wat ik verzoeken mag.

Ten slotte kwamen de schatrijke dames en heren langs het toneeltje lopen en overhandigden hem hun sieraden.

Deze een paar diamanten ringen, gene een paar paarlen oorhangers, die weer een gouden armband of een met edelstenen bezette haarkam.

Geleidelijk raakte de vaas vol.

En nog steeds klonk het geroep:

— Een gouden potlood, vijf pond sterling.

— Een diamanten broche, driehonderd vijftig pond sterling.

— Twee diamanten oorhangers, duizend pond sterling.

De goochelaar noteerde kalm de bedragen.

Van tijd tot tijd klonk zijn rustige stem:

— Even wachten, dan kan ik een schoon blaadje nemen.

Eindelijk was dan de kom zo goed als geheel vol, en bijna tegelijkertijd klonk de stem van de goochelaar:

— Dertig duizend negen honderd acht en zeventig pond. De veertigduizend pond zijn weliswaar niet geheel compleet

maar het zal aan het welslagen van de toer niets afdoen.

De aanwezigen keken vol aandacht naar de kristallen vaas met haar kostbare inhoud, en allen wachtten met spanning de verandering in veertig duizend pond sterling aan gouden munten.

Toen trad Dobrinsky weer naar voren en zei:

— Hooggeachte dames en heren. In deze vaas is dus voor een waarde van bijna veertig duizend pond sterling bijeen. Ik was van plan al dat fraais in goudstukken te veranderen, maar thans wil ik u een ander voorstel doen.

De goochelaar wierp langzaam een blik in het rond, en het publiek keek hem vol verwondering aan.

Dobrinsky tikte even met zijn toverstokje tegen de vaas, die met kostbaarheden gevuld was en vervolgde:

— Ik zal nu, met uw goedvinden, dit gele valies nemen.

Hij opende de tas en ging voort:

— Ik neem nu deze vaas met beide handen op. Gij moet mij goed volgen, want het is een uiterst belangwekkende toer, een toer die ik reeds enige malen met groot succes zelfs voor gekroonde hoofden heb vertoond. Nu treed ik op de tas toe en ledig de inhoud van de vaas daarin. Gij ziet dat er geen bedrog in het spel is, de vaas heeft geen dubbele bodem, gij hebt het toch allen goed gezien, niet waar?

— Ja, ja, klonken verscheidene stemmen.

— Welnu, ik zet de ledige vaas weer op tafel en sluit de tas.

Met gespannen aandacht had het publiek al zijn bewegingen gevolgd.

De goochelaar trad weer naar voren en zei:

— Gij hebt mij nu voor een waarde van bijna veertig duizend pond sterling ter hand gesteld, dames en heren, en daarvoor zeg ik hartelijk dank. Ik verzeker u dat het grootste deel van deze juwelen in goudstukken omgezet, ten goede zal komen aan duizende armen en misdeelden, die het beter kunnen gebruiken dan gij. Ik ben er van overtuigd dat gij allen mijn plan volkomen goedkeurt.

Weer wierp de goochelaar een onderzoekende blik om zich heen.

Een zekere ongerustheid had zich van het publiek meester gemaakt, want niemand begreep nog goed of de goochelaar comédie speelde, dan wel of het hem ernst was.

Men keek elkander eens aan, sommigen mompelden enige opmerkingen, maar de goochelaar scheen in het geheel niet te letten op de indruk, die zijn woorden hadden gemaakt.

Hij nam de tas en ging kalm voort:

— Ik kan dus mijn taak hier wel als geëindigd beschouwen, geachte dames en heren.

Hij zette de tas neer en trok vlug zijn overjas aan.

Uit een der zakken haalde hij een slappe hoed, die hij op het hoofd drukte.

Daarop maakte hij een diepe buiging, greep opnieuw de tas en riep:

— Ik dank u nogmaals voor uw belangstelling en royaliteit en ik verzeker u dat uw vorstelijke gift nuttig zal worden besteed.

Met deze woorden sprong de gewaande goochelaar tussen de schermen en snelde als een haas de brede oprijlaan af.

HOOFDSTUK III

DE ACHTERVOLGING

De aanwezigen waren door deze onverwachte afloop der voorstelling van de goochelaar zodanig verrast, dat aanvankelijk iedereen stijf als een stok met

open mond op zijn plaats bleef zitten.

Maar dat duurde niet lang en al gauw hadden een aantal heren hun tegenwoordigheid van geest terug gekregen.

Terwijl de dames jammerden en gilden, en luidkeels om de politie riepen, zetten de heren de achtervolging in.

De vluchteling had echter reeds een grote voorsprong.

Men kon hem nog net aan het einde van de laan zien verdwijnen.

Zijn doel was duidelijk. Hij wilde door het park een zijweg bereiken, die naar de hoofdweg leidde, waar hij waarschijnlijk wel zou worden opgewacht door een medeplichtige in een auto.

Het was dus zaak de brutale goud-dief in te halen voor hij hier in was geslaagd.

Gillian Lanson, een sportieve figuur die al heel wat lauweren geoogst had in de atletiek, zette een spurt in, die de andere heren maar nauwelijks konden volgen.

Lanson kende de verschillende laantjes van het park uitstekend en zou hier niet licht verdwalen.

Zijn voorbeeld vuurde de anderen tot steeds grotere spoed aan.

Plotseling slaakte hij een kreet van vreugde.

— Hij slaat een verkeerde weg in, riep hij opgewonden. Zo loopt hij regelrecht naar het huis terug.

Hij stopte, draaide zich om, en wendde zich tot de heren die hijgend achter hem aankwamen en zei:

— Laten een man of zes van u hier blijven om hem de weg te versperren, als hij zijn vergissing bemerkt en op zijn schreden terugkeert. Met zes anderen zal ik dit zijpaadje inslaan en zo zal hij beslist in de val moeten lopen.

Aanstands werd deze raad opgevolgd, en nog geen halve minuut later scheen de gewaande goochelaar zijn noodlottige vergissing te hebben bemerkt.

Hij bleef staan, en scheen in beraad, wat te doen.

Toen keerde hij zich om en snelde terug, maar het was reeds te laat.

Op het pad, hetwelk hij zoëven had gevolgd, stonden zes heren, die de weg versperden.

Weer keerde de vluchteling zich om, maar tegelijk hoorde hij reeds schreden achter zich.

Blijkbaar was hij ingesloten.

De gewaande goochelaar zag geen uitweg meer, want de achtervolgers waren hem nu vlak op de hielen, en sloten hem van beide zijden in.

De weg, waarop de vluchteling zich bevond, was aan weerszijden dicht met kreupelhout en lage sparrebomen begroeid, en er viel niet aan te denken, een poging te wagen zich hier doorheen een weg te banen, daar men hem al te gemakkelijk zou kunnen volgen, te meer daar het complete bediendenpersoneel moest zijn gealarmeerd, en met de achtergebleven gasten opdrongen.

— Dat komt er van, als men geen voldoende studie heeft kunnen maken van het terrein zijner werkzaamheden, zuchtte de vluchteling. Een goede les voor een volgende keer, ten minste als er voor mij nog een volgende keer zal komen.

Na deze woorden te hebben gemompeld, strekte de oude heer zich aan de kant van het pad uit, om op adem te komen van zijn hardloperij en wachtte met berusting zijn lot af.

Lang behoefde hij niet te wachten.

Hijgend en naar adem snakkend kwamen de twaalf heren van beide kanten aanstormen en waren een paar seconden later bij hem.

— Ziezo, daar hebben we je eindelijk mijnheer de goochelaar, riep Gillian Woodhorse woedend uit. Dat was een heel goede truc, maar de onze is niet minder. En geef mij nu direct dat valies met de kostbaarheden terug, die je zo schaamteloos heb weten buit te maken.

— Maar meneer meneer... dat is geen taal, die de heer Gillian Lanson, viscount of Woodhorse past. Welk een ordinaire uitdrukking gebruikt gij daar toch. Ik heb dit kostbare goedje immers slechts willen onteigenen ten bate van anderen, niet van mij zelf.

— Houd op met die onzin. Wij zullen je later wel gelegenheid geven, je voor de rechter schoon te praten. Als je dat lukt, dan ben je een nog knapper goochelaar, dan waarvoor we je gehouden hebben. En nu vooruit. Regelrecht naar het huis, en probeer niet te vlucht-

ten, want dan gebeuren er andere dingen.

— Ik denk er niet aan, mylord, maar waarom wilt gij mij naar het kasteel brengen, als ik vragen mag?

— Wij zullen zo vrij zijn, je daar op te sluiten, tot de politie opgebeld is.

— Dat heb ik, met uw welnemen, al gedaan, mylord, klonk nu een heldere stem.

De man die deze woorden gesproken had, was een deftig heer van omstreeks zestigjarige leeftijd, nog ongebogen, slank en met een energiek gelaat. Hij was ingenieur, van beroep en pas enkele dagen geleden in de buurt komen wonen. Gedurende een roeitocht op de Firth of Clyde had hij kennis gemaakt met Lord Edmund Blackshire.

— Dat is heel vriendelijk en attent, dat spaart mij de moeite uit, het zelf te doen. Gij hebt zeker naar de commissaris van Dalry gevraagd.

— Precies, maar hij was niet beschikbaar, daar hij voor een uiterst dringende zaak afwezig was, hij zou een plaatsvervanger zenden, de hoofdinspecteur.

Intussen was het troepje het herenhuis genaderd, maar bij het binnentreden bleek ingenieur Salmon verdwenen. Dat was geen bezwaar want de gevangene had in het geheel geen poging gedaan om te ontvluchten; blijkbaar had hij zich in zijn lot geschikt.

Zelfs scheen hij zich van de hele geschiedenis niet veel aan te trekken, tot grote verontwaardiging van de heren, die zich zo ingespannen hadden hem te achterhalen.

Hij werd onder goed geleide naar een der torenkamers gebracht, vanwaar hij onmogelijk zou kunnen ontsnappen.

Deze kamer was zeer hoog gelegen, had een met dikke tralies voorzien raam in een volkomen gladde ronde muur uitgespaard en een dikke eikenhouten met ijzer beslagen deur.

Ten overvloede werden voor de deur nog twee bedienden op post gezet, die iedere poging tot ontsnapping zouden beletten.

— Wat zullen wij nu met dat valies doen? vroeg een der dames, toen de

eerste opwinding een weinig bedaard was.

— Mij dunkt, dat wij de sieraden maar weer aanstonds onder de rechtmatige eigenaressen en eigenaars moesten verdelen, stelde een ander voor.

— Dat zou ik niet doen, meende een der heren, die er zich op liet voorstaan, dat hij het wetboek van Strafrecht geheel onder de knie had.

— Waarom niet? werd er gevraagd.

— Omdat gij dan het stuk van overtuiging vernietigt, merkte de spreker van zoëven op. De commissaris van politie of zijn plaatsvervanger, de hoofdinspecteur moet er zich met eigen ogen van kunnen overtuigen, dat hier geen sprake is van een grap, zoals die handige goochelaar later zou kunnen beweren, maar dat het bloedige ernst is.

En zo werd besloten, de tas met de sieraden zo lang in de brandkast van de heer des huizes te deponeren, tot een polititiebeampte zou zijn verschenen.

Het spreekt van zelf, dat dit voorval heel wat opschudding had veroorzaakt en met de verdere feestelijkheden wilde het niet zo recht meer vlotten.

De spanning was te groot geweest.

Men wachtte slechts op de komst van de polititiebeampte terwijl men intussen over niets anders sprak dan van de ongehoord brutale boevenstreek midden op de dag, in tegenwoordigheid van een groot aantal personen en nog wel van zulk een verbazend hoog bedrag.

Op een zeker moment zei een der heren op geheimzinnige toon.

— Wil ik u eens wat zeggen? Ik geloof stellig dat aanstonds zal blijken, dat hier niemand anders aan het werk is geweest dan... nu, moet ik zijn naam nog noemen.

Een gespannen stilzwijgen volgde op deze woorden.

De meesten wisten maar al te goed, op wie de spreker doelde.

Maar een der dames wilde er meer van weten en vroeg:

— Wie bedoelt gij?

Een der heren wendde zich tot de spreker, en zei:

— Gij meent John Raffles, niet waar?

De spreker knikte zwijsend.

— Maar die heb ik mij altijd veel groter voorgesteld, merkte een ander aarzelend op.

— Dan was het een medeplichtige, maar het is ook best mogelijk, dat het Raffles zelf was, want zijn vermomningskunst moet aan het wonderbaarlijke grenzen.

Wederom ontstond een angstig stilzwijgen.

Lord Blackshire was de eerste die het verbrak.

— Kom kom, zei hij op gemaakt luchtige toon, gij overdriift. Het is onmogelijk, dat die zogenaamde Grote Onbekende op klaarlichte dag hier zijn streken zou durven uithalen.

— Zeg dat niet mylord, zei de heer die zoëven het eerst de naam van de geheimzinnige gentleman had genoemd. Als gij stellig gelooft, dat hij er niet is, dan staat hij misschien juist naast u.

Bij die woorden keken de gasten elkander schichtig aan.

Het was alsof ieder eensklaps zijn buurman voor de lang gezochte inbreker hield.

Gelukkig kwam er weldra een eind aan de spanning, want een der bedienden kondigde de komst van de hoofdinspecteur als plaatsvervanger van de commissaris van politie aan.

— Laat hem aanstonds hier komen, zei de heer des huizes.

De bediende trok zich terug en liet even later de politiebeambte in het ruime vertrek waar de gasten thans verzameld waren.

Het was een zonderling heerschap, die hoofdinspecteur.

Hij had kromme benen, een scheve neus, scheef geplaatste wenkbrauwen en ook zijn hoofd scheen scheef op zijn schouders te rusten.

Hij had een tanig gezicht, overdekt met pukkels en puistjes, en omringd door slordig gekamd grijs haar.

Alleen de scheve neus was vuurrood, en aan zijn bevende handen en mummelende lippen was het duidelijk te zien, dat deze kleur niet door de natuur was veroorzaakt maar veelmeer door een uit-

gesproken voorliefde voor een pittig drankje.

Hij bleef even midden in het vertrek staan en kneep zijn ogen half dicht.

Blijkbaar zocht hij de heer des huizes.

Deze trad op hem toe en zei:

— Mijn naam is Blackshire, inspecteur. Heb ik het genoeg met de plaatsvervanger van de commissaris van politie uit Dalry te spreken?

— Mijn naam is Shumkittle, hoofdinspecteur Shumkittle, om u te dienen... hi hi...

De politiebeambte scheen erg veel vermaak in zijn eigen woorden te vinden, want alles wat hij zei, liet hij vergezeld gaan van een kinderachtig lachje.

Hij wreef zijn handen over elkaar, die er voor zijn doen krachtig en goed onderhouden uitzagen en vervolgde:

— Men heeft mij van hier opgebeld. Er is hier een aardig diefstalletje geogd naar ik hoor... hi hi...

— Een diefstalletje, inspecteur? herhaalde Lord Blackshire, verontwaardigd. Zeg maar gerust een der brutaalste beprovingen, waarvan ik nog ooit gehoord heb. Er is hier zoëven voor niet minder dan veertigduizend pond sterling aan sieraden gestolen.

— Prachtig. Prachtig, riep de hoofdinspecteur vol geestdrift uit, alsof men hem daar een grote heldendaad had verteld.

— Gij moogt het prachtig vinden, inspecteur, vervolgde Lord Blackshire ongeduldig, maar zo denken mijn gasten er niet over. Er zijn dames onder, die voor duizend pond zijn benadeeld.

— Verbazend, riep de hoofdinspecteur uit. Dat «prachtig» van zo even was natuurlijk een technische uitdrukking. En waar is de dader nu?

— Hij zit in een der torenkamers opgesloten.

— Dat is ook prachtig hi hi... Dan zullen wij die meneer eens even aan de tand voelen, zoals wij dat noemen. Breng mij maar bij hem.

— Dan gaan wij met u mee, verzekerde Lord Blackshire kalm.

— Maegaan? Weezom? verzeg de

hoofdinspecteur verontwaardigd. Denkt gij dat ik het niet alleen af kan?

— Neen, dat is het niet. Maar die vent ziet er sterk en vlug uit, ondanks zijn witte haren, en om de waarheid te zeggen... ik geloof niet dat gij tegen hem zoudt zijn opgewassen als hij het eens in zijn hoofd mocht krijgen, u aan te vallen en te overmeesteren. Daarom is het beter, dat wij u vergezellen.

— Nu, mijnentwege... bromde de politiemann, Maar dan mag ik zeker wel verzoeken, om wat te drinken, want zoals u ziet is het gaan regenen. Ik ben

helemaal nat, behalve mijn keel, die is zo droog als een lereleap.

— Ik zal u een glas sherry laten brengen, zei Lord Blackshire op koele toon. Wees zo goed, mij te volgen, dan zal ik u de weg wijzen.

Daarop wendde hij zich tot Gillian Woodhorse en enige andere heren, die in de nabijheid waren en vervolgde:

— De heren zullen zeker wel zo goed willen zijn, ons te vergezellen. De kwestie kan in enkele ogenblikken zijn afgelopen, dunkt mij. Deze trap op, alstublieft...

HOOFDSTUK IV

HET VERHOOR

Lord Blackshire liep vooraan en wees de weg aan het groepje heren, nagestaard door de dames en de achterblijvende mannelijke gasten.

De politiebeambte dribbelde met zijn kromme benen achteraan.

Men ging de grote trap op, volgde een vrij lange gang, ging nogmaals een trap op, die echter veel smaller en steiler was en bereikte ten slotte de toren, waar de gewaande goochelaar voorlopig was opgesloten.

Vol ontzag bekeek de politie-beambte de dikke muren en de zware deuren.

— Het is niet gemakkelijk hieruit te ontsnappen,... hi... hi... grinnikte hij. Het is een ware gevangenis uit de middeleeuwen, mylord.

— Dat zou ik ook denken, zei Lord Blackshire met voldoening. Reeds menig misdadiger heeft in vroeger eeuwen hier over zijn wandaden moeten nadenken.

Onder het spreken had hij een zware sleutel uit zijn zak gehaald en in het slot van een eikenhouten, met massief ijzeren bouten versterkte deur gestoken.

Het slot knarste en de deur ging open.

Allen traden het kleine vertrek binnen waar Dobrinsky kalm op een ouderwetse stoel een sigaret zat te roken.

In het kamertje bevond zich, behalve de stoel, nog een brits, en een kleine

withouten tafel.

Het enige venster was zeer klein en van stevige tralies voorzien.

Het scheen, dat de hoofdinspecteur nu blijkbaar het gewicht van zijn taak begon te begrijpen.

Hij kuchte eens, kwam naar voren en keek de boosdoener onderzoekend aan.

Toen wendde hij zich tot de heer des huizes en maakte de onverwachte opmerking:

— Geen 'onsympathiek gezicht, vind u wel?

Lord Blackshire fronste de wenkbrauwen.

— Ik moet u bekennen, dat ik nog niet goed naar zijn gezicht gekeken heb, zei hij, maar sympathiek of niet, zijn daad was allesbehalve sympathiek; de man heeft voor een waarde van 40.000 pond sterling gestolen of willen stelen. Dat is voor mij de hoofdzaak.

— Ja en voor hem ook... hi...hi... kwam de hoofdinspecteur. Mag ik vragen: Zijn de heren gewapend?

— Allen, antwoordde Gillian Woodhorse. Maak u niet ongerust. Als de man soms een poging mocht wagen, te ontsnappen, dan zou hij kans hebben een kogel tussen de ribben te krijgen.

— Hm... Dat zou hoogst onaangenaam voor hem zijn... hi... hi... meen-

de de politiemann. Dan zal hij er beter aan doen, zich maar rustig te houden.

— En nu zullen wij maar eens tot het verhoor overgaan, want als ik mij niet vergis, zie ik daar een bediende met een paar glazen sherry aankomen.

Inderdaad was er zo juist een bediende binnen gekomen, die een fles sherry en enige glazen op een blad droeg.

— Zult gij mij geen gezelschap houden, mijnheeren? vroeg de politiemann.

— Neen, inspecteur, antwoordde Lord Blackshire. Wij geloven niet, dat dit het goede ogenblik is, om sherry te drinken.

De bediende had intussen de fles open getrokken en een glas volgeschonken.

De politiebeambte goot het in een enkele teug door zijn keel, yeegde zijn knevel af en zei tevreden:

— Da's goed spul. Nu valt er met mij te praten.

Hij nam plaats op de enige stoel die er was na de goochelaar met een wenk te hebben gelast, naderbij te treden.

Hij scheen de man van alle kanten op te nemen en liet toen een goedkeurend gebrom horen.

— Zoals ik zoëven reeds mocht opmerken, die man ziet er werkelijk niet onsympathiek uit. Als gij het mij niet zelf had gezegd, dat hij zulk een uitstekend geslaagde diefstal, ik bedoel natuurlijk: zulk een verfoeielijke misdaad had gepleegd, dan zou ik het zeker niet geloven, daar kunt gij van overtuigd zijn.

Hij zette zich breed op zijn stoel en vervolgde:

— En laat mij nu allereerst het stuk van overtuiging zien. Daar komt per slot van rekening alles op aan.

— Heb ik het niet gezegd? riep de rechtskundige gast van zoëven uit. Ik wist het wel.

— Hier is de tas, inspecteur, antwoordde de graaf, die het kostbare stuk onder zijn hoede had gehouden.

De hoofdinspecteur zette de tas voor zich op het kleine tafeltje, en een moment later was het valies open.

Lord Blackshire liet een kreet van verbazing horen.

— Wat is dat? riep hij uit. Die tas was gesloten, dat weet ik zeker. Hoe hebt gij dat ding zo vlug open kunnen krijgen hoofdinspecteur?

Deze haalde de schouders op.

— Als ik dat niet eens kon, dan was ik al een heel treurig politiebeambte, riep hij uit.

De bediende had inmiddels het glas weer vol geschonken en de hoofdinspecteur sloeg het met dezelfde snelheid als het eerste naar binnen.

Hij wierp een blik in de tas en slaakte een kreet van verbazing.

— Tjonge... tjonge... riep hij uit. Dat is een knap stuk werk. Er zijn niet veel dieven, die u dit zouden nadoen. Gij zijt zeker reeds lang in het vak?

— Van kindsbeen, mijnheer.

— Dat kan men wel zien. Ik sta werkelijk verbluft. Nogmaals, mijn compliment.

De omstanders hadden vol verbazing en ongeduld naar dit zonderling tweegesprek geluisterd.

Lord Blackshire fronste de wenkbrauwen en merkte brommend op:

— Ik weet niet, of dit wel de manier is, waarop men met dieven van zijn soort moet omspringen inspecteur.

— O, dat doet ieder op zijn manier, mylord...hi...hi.... Ik verzeker u, dat hij er daarom niet minder slecht zal afkomen. Nu zullen wij eens tot het verhoor overgaan.

Hij wierp zich achterover in zijn stoel en keek de gevangene strak aan.

— Bekent gij, dat gij deze tas met inhoud gestolen hebt? vroeg hij.

— Neen, inspecteur, antwoordde de goochelaar kalm.

— Wat is dat? riep Lord Blackshire toornig uit. Er zijn talloze getuigen die het hebben gezien. Het dient tot niets het langer te ontkennen.

— Wat hebt gij daarop te zeggen, Drop-whisky? vroeg de inspecteur, terwijl hij zich over zijn knevel streek en behaaglijk achteroverleunde.

— Hij heet Dobrinsky, riep een der aanwezigen.

— O, Ja? Verekseseer. Ik dacht net aan whiskey. Geef antwoord, Drop... Drobinsky.

— Ik heb te zeggen, antwoordde de goochelaar dat gij mij zoëven gevraagd hebt, of ik de tas met inhoud gestolen heb. Daarop heb ik met « neen » geantwoord, want ik heb mij wel het goud en de juwelen, maar niet de tas toegeëigend. Die tas behoort mij toe.

— Goed... hi... hi... dus niet het valies... alleen maar de juwelen... hi... hi... die tas is bijzaak... de inhoud is de hoofdzaak... hi... hi... En vertel mij nu eens, met welk doel gij dit deedt? Was het misschien een wat al te ver gedreven truc of grap?

— In het geheel niet inspecteur. Ik was van plan met deze sieraden op de loop te gaan.

— Aha, ... Dat is ten minste duidelijke taal. Wist gij, hoeveel deze sieraden tezamen waard waren?

— O, jawel. Lord Blackshire heeft de waarde zo even genoemd. Bijna veertig duizend pond. Maar dat is niet helemaal juist. Een van de dames die ik voorlopig niet zal noemen, had, ik moet het tot mijn spijt en haar schande bekennen een vals juweel in de vaas laten deponeren en zich niet ontzien, daarbij de waarde als honderd pond op te geven. Het ding is geen shilling waard.

— Een schandaal riep de hoofdinspecteur verontwaardigd uit. Dat noem ik kortweg een schandaal. Het is toch wel treurig gesteld met de eerlijkheid op deze wereld. En zeg mij nu eens, wat gij met de opbrengst van al die sieraden had willen doen? ging de hoofdinspecteur voort.

— Die had ik aan John Raffles ter hand willen stellen, opdat hij het ten bate van armen en misdeelden had kunnen aanwenden.

De indruk van die woorden was gemengd.

Sommigen der aanwezigen, geloofden er blijkbaar niets van; anderen waren verontwaardigd, weer anderen lachten de dief uit.

Alleen de hoofdinspecteur bleef volkomen kalm.

— Kent gij die man? vroeg hij.

— O ja... heel goed.

— Doe hem dan mijn groeten, als gij hem weer eens spreekt, samen de

hoofdinspecteur. Een verbazend knappe kop. Ik twijfel er aan of wij hem ooit te pakken krijgen. Als die detective was geworden, dan zouden er maar heel weinig misdaden in deze stad ongestraft blijven, dat kan ik u verzekeren.

Weer deed een daverende vuistslag allen verschrikt opzien.

Lord Blackshire, riep vuurrood van woede en drift:

— Maak er een eind aan, wat ik u verzoeken mag, hoofdinspecteur. Ik heb een gevoel of ik hier in een gekkenhuis ben. Een hoofdinspecteur van politie, die John Raffles zijn compliment laat overbrengen en een gevangene die maar alles mag zeggen, wat hem voor de mond komt. Mij dunkt, hier valt niets meer te doen. De dief heeft bekend, hier is de tas, breng hem weg en laat hem zijn straf ondergaan. Meer heb ik niet te zeggen.

— Ik denk er zelf ook niet anders over, riep de hoofdinspecteur uit. Het recht moet zijn loop hebben. Wij zullen deze geniale goochelaar zijn streken wel afleren. Ik breng hem persoonlijk naar Dalry.

— Ja, dat is goed, maar niet alléén. Gij krijgt een paar man ter assistentie mee, zei Lord Blackshire.

— Afgesproken! Wij zeggen dus, dat er twee bedienden met mij meegaan om deze sinjeur te bewaken. Maar als ik hem boei, dan zult gij zien dat dit nauwelijks nog nodig is.

De hoofdinspecteur haalde een stel boeien uit zijn zak en had de gevangene geboeid met een snelheid, die hem weer enigszins deed stijgen in de achting van de aanwezigen.

— En wat moet er met de sieraden gebeuren? vroeg Gillian Woodhorse. Die kunnen wij nu zeker wel aan de rechtmatige eigenaars terug geven?

— Geen sprake van, riep de hoofdinspecteur uit. Natuurlijk moet ik die tas met inhoud voorlopig meenemen, ten sinde een en ander als stuk van overtuiging voor de hoofdcommissaris dienst te laten doen.

— Heb ik het u niet gezegd? riep opnieuw de rechtskundige sat uit. Er valt het wel.

— Goed, neem dan voor de veiligheid twee onzer vertrouwde bedienden mee, meende Lord Blackshire. Het zijn sterke knapen en zij zullen u goede diensten kunnen bewijzen, als de man soms aanstalten mocht maken, de benen te nemen. Gij kunt van een van mijn auto's gebruik maken, dan zijt gij in een half uur te Dalry.

— Gaarne, mylord, antwoordde de politiebeampte.

Hij nam het valies, sloot het zorgvuldig en nam het onder de arm.

— Klaar zei hij. Loop voor mij uit, mijnheer de goochelaar en maak geen gekheid, want ik zou korte metten met u maken.

De gevangene scheen zich in zijn lot te schikken, en liep kalm tussen de gasten in, de trappen af.

In de tuin stelde Lord Blackshire zijn vrouw en dochter met enkele woorden op de hoogte en liet toen twee be-

dienden roepen.

Het waren een tuinmansknecht en een palfrenier, beiden stevige knapen, die hun mannetje konden staan.

Ten overvloede drukte Lord Blackshire een hunner nog een revolver in de vuist, welke deze met een begrijpend lachje in zijn zak deed glijden.

— Zo, mijnheer de hoofdinspecteur, zei graaf Blackshire tevreden, nu zal uw gevangene zich nog wel eens bedenken voor hij het op een lopen zet.

— Dat denk ik ook, zei de politieman instemmend. Bovendien is hij goed geboeid.

— Dan behoef ik u slechts aan te raden spoed te maken. De dames en heren zullen allen wel verlangend zijn, weer in het bezit van hun eigendommen te geraken.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mylord. En ik hoop voor hen dat het niet al te lang zal duren...

HOOFDSTUK V

ONTSNAPPING EN ACHTERVOLGING

Na correct te hebben gesalueerd, nam de hoofdinspecteur zijn arrestant bij de arm, ging met hem door de gang naar de hal, de treden van het terras af, en, nagestaard door de heer des huizes en diens gasten, wien de teleurstelling, dat zij hun geroofde eigendommen nog niet hadden terug gekregen, op het gelaat te lezen stond, door de oprijlaan naar het parkhek, waarvoor een vierdeurs Morris Oxford geparkeerd stond.

Bij de auto hadden twee bedienden, stoere kerels, postgevat, die de hoofdinspecteur vroegen of zij hem misschien op een of andere wijze behulpzaam konden zijn.

— Bedankt voor het aanbod, zei deze, ik kan het heus wel alleen af. Gaan jullie maar achterin zitten. Jullie behoeven niets anders te doen dan deze schavuit een beetje in het oog te houden, want het is een slimme vent, goochelaar van

beroep, weet je, en het is het vak van die heren, om altijd nieuwe foefjes te bedenken, waarmee zij de mensen bij de neus kunnen nemen, waar ze bij staan. Mijnheer Dobermannpincher... eh... ik bedoel Dobrinsky... ha... ha... wat een naam... komt naast mij zitten en ik zal chaufferen. Goed begrepen? Ja?... Dan maar ingestapt.

Langs het bijna onafzienbare parkhek, daar na rechtsaf, de langzaam hellende weg naar het dorp Dabry af.

Er werd gedurende de rit niet gesproken, maar de gewaande goochelaar, die niemand anders was dan Charles Brand, floot zacht voor zich heen en scheen zich al heel weinig te bekommeren om hetgeen er met hem gebeurde. Hij had daar ook alle reden toe, want hij voelde zich volkomen veilig naast zijn vriend John Raffles, alias hoofdinspecteur Shumkittle, die zijn ogen op de weg voor hem gevestigd hield, maar om

wiens lippen een geheimzinnig glimlachje speelde, dat Charles Brand maar al te goed kende. Nu en dan bleef zijn blik gevestigd op het gele valies met de geroofde sieraden, het stuk van overtuiging, dat tussen hem en de chauffeur op de voorbank stond.

Nadat ongeveer een half uur met matige gang gereden was, splitste de weg zich rechts af in de richting van het dorp Stewurdon, dat aan de grote verkeersweg naar Londen gelegen is. Zonder een moment te aarzelen sloeg Raffles deze weg in en gaf wat meer gas. Maar na enkele minuten liet een der bedienden een waarschuwend kreet horen.

— U rijdt verkeerd, inspecteur, riep hij. U slaat de weg naar Stewurdon in.

Raffles remde en zette de wagen, ofschoon op deze smalle, secundaire weg, waar twee auto's elkaar nauwelijks zouden kunnen hebben passeren, heinde en ver niets of niemand te zien was, vlak naast het struikgewas van het uitgestrekte bos, dat door deze weg als het ware in tweeën werd gesneden.

De chauffeur opende het portier aan zijn kant en stapte bedaard uit. Tot hun onuitsprekelijke verbazing zagen de beide bedienden, dat de hoofdinspecteur wel een hoofd langer scheen te zijn geworden en van kromme benen was geen sprake meer. Ook zijn stem klonk heel anders, toen hij kalm en bedaard zei:

— Maken jullie je maar niet ongerust vrienden. Ik weet wat ik doe.

— U zoudt de gevangene toch naar Dabry brengen?!

— Ja, maar ik ben van plan veranderd. Hier scheiden zich onze wegen en ik behoef jullie alleen nog maar te bedanken voor jullie aangenaam gezelschap. Stap maar uit, wandel de weg terug naar Kastanhof en doe mijn hartelijke groeten aan Lord Blackshire.

Werktuigelijk waren de twee bedienden uitgestapt en gaapten de spreker, stom van verbazing, met open mond aan. Maar eensklaps scheen de tuinman, de intelligentste van de twee bedienden, de toedracht van het geval te snappen en brulde:

— Wij zijn verraden, Bill. Als die vent de hoofdinspecteur van Dalry is, ben ik de koning van Augurkiesland. Maar wacht even. Ik heb niet voor niets een revolver in mijn zak gestoken.

Hij tastte naar zijn zak, maar slaakte meteen een kreet van woede en teleurstelling.

— Mijn revolver is weg, riep hij.

— Niet weg, maar alleen ergens anders, zei de gewaande goochelaar kalm, terwijl hij het wapen omhoog stak.

De tuinman zag geen boeien meer en zette grote ogen op.

— O, je kijkt naar mijn boeien, he? zei Brand. Die dingen waren me te lastig en heb ik afgedaan. En maak nu maar gauw, dat jullie weggkomen, want hier valt toch niets meer aan te veranderen. Vooruit, ingerukt mars... en een beetje gauw.

Wit van woede deden de twee bedienden een paar stappen achteruit. Zij zagen in, dat elke poging tot tegenstand nutteloos zou zijn. Zij draaiden zich om en liepen aarzelend terug. Maar een weinig verder, waar de weg een flauwe bocht maakte, zetten zij er ineens een spurt in en snelden als een haas een uiterst smal voetpad in.

Raffles keek hen na en zag, dat heel in de verte, in de richting, die de twee bedienden waren ingeslagen, een donker rookkolommetje boven het geboomte omhoog spiraalde.

— Dat bevalt mij niet, bromde Raffles voor zich heen. Zij lopen regelrecht naar dat huis, waarschijnlijk een boerenhofstede... en... kijk eens... hij wees op een paal, aan het boveinde waarvan een porseleinen isolator prijkte. Nu snap ik waarom die kerels zo renden; natuurlijk omdat er in dat huis een telefoon is.

— Waarachtig, je hebt gelijk. Zij zullen waarschijnlijk de politie van Dalry of Stewurdon opbellen, zei Brand.

— Waarschijnlijk? Zeg gerust maar zeker. De politie daar belt het natuurlijk door naar de B.B.C. met een beschrijving van de auto, het merk, het nummer enzovoort en we zijn er gloeiend bij.

— Wat nu? vroeg Brand met wanhoop in zijn stem. Wij kunnen hier

toch niet blijven staan.

— Natuurlijk niet. Laten wij maar beginnen met kalm door te rijden naar Dalry, want dat is de kleinste plaats en als we daar eenmaal zijn, zullen we wel verder zien.

— Hadden we die twee kerels maar gebonden.

— Ja, dat hadden we moeten doen, maar wie zou nu denken dat er juist hier in de buurt een telefoon te vinden zou zijn?

— En, Edward, hoe moet dat nu met Henderson, die ons met de Bentley in Stewurdon zou opwachten?

— Ja, wij moeten hem waarschuwen en een teken geven.

Raffles tastte in zijn zak en haalde er een plastic zakje uit, gevuld met staafjes, die wel wat op potloden geleken. Het waren echter geen potloden, maar kleine vuurpijlen, door Raffles zelf vervaardigd en die hem reeds menigmaal goede diensten hadden bewezen.

Hij ontstak er drie van, die met onregelmatige tussenpozen in de lucht stegen, uiteen barstten en hoog in de hemel een roetzwarte wolk veroorzaakten in de vorm van een paddestoel, die daar geruime tijd bleef drijven.

Raffles bleef de langzaam afdrijvende rookkolom even met de blik volgen en zei:

— En nu vooruit. Het eerste, dat wij moeten doen is, als de weerga ons in een der bosjes rhododendrons naast de weg verkleden, want nu zal wel ons signalement naar alle windstreken zijn rondgeseind.

Met het kostbare valies in de hand was Charles Brand reeds onder het lage geboomte naast de landweg gesprongen, waarbij Raffles hem op de voet volgde. Zij drongen zo snel zij konden door het kreupelhout en de doornige braamstruiken heen, tot zij een plek hadden bereikt, waar zij van de weg af zeker niet zouden worden gezien. Nog wat verderop stonden de bomen dicht open en hier trok het tweetal hun bovenkleden uit, keerden ze het binnenste buiten en trokken ze toen weer aan.

De gedaantewisseling was volkomen

geslaagd. Het moeilijkste vraagstuk was de rok geweest, die Brand droeg, maar de panden konden worden losgeknoopt en de voering van het overgebleven korte buisje was groen, zodat het veel leek op een jachtbuis. Uit een der zakken toverde hij eveneens een groen jagershoedje te voorschijn, het ondergedeelte van zijn pantalon omwikkelde hij met puttees, zodat hij er als een echte jager uitzag.

Raffles zag er ook heel landelijk uit in een geruit pak van grof weefsel. Snel had hij de schmink van zijn gezicht weggeveegd en zich ontdaan van de pruik die in het valies werd gestopt. Nog een paar veegjes hier en daar en beiden vertoonden een geheel ander gelaat als toen zij in de auto waren gestapt.

— Ziezo... d's klaar, zei Raffles tevreden, maar nu het valies. Dat ding is in staat ons te verraden; als men ons daarmee aantreft, dan zal onze vermomming ons niet veel helpen, om nog maar te zwijgen van de buit, die ik onder geen beding wil afstaan, na al de moeite en last, die het ons gekost heeft.

Raffles en Brand gingen terug naar de auto, zij stapten in, Raffles maakte contact en trapte het gaspedaal in. Door snel te rijden hoopte hij tijdig genoeg te Dalry te zijn, om daar de trein naar Londen te kunnen nemen, alvorens men politie uit de hoofdstad van het district had laten komen, die ongetwijfeld die twee rare kerels met hun valies goed in het oog zouden houden. Maar het zou anders uitkomen dan Raffles gedacht had. Zij hadden nauwelijks tien minuten gereden of de auto begon rare kuren te vertonen. Ineens vertraagde het vehikel zijn vaart, de motor sputterde en na een paar schokkende bewegingen stond de wagen stil.

— Dat doet de deur dicht, zei Raffles mijn kop er af als er nog één druppel benzine in de tank zit.

— Verdraaid, mopperde Brand, hoe kan dat nu?

— Dat zou je aan de chauffeur van Lord Blackshire moeten vragen, amice. Naar alle waarschijnlijkheid heeft de

man door de algemene opwinding aangestoken, eenvoudig vergeten, het reservoir bij te vullen. Maar wij komen niet verder door naar de oorzaak van dit ongeluk te zoeken. De hoofdzaak is, dat wij nu niet verder kunnen en nog minstens een uur van Dalry verwijderd zijn, als wij dat eind moeten lopen.

Raffles tuurde scherp de lange, rechte weg af, wees met zijn vinger naar een punt in de verte, en zei:

— En dat is, geloof ik, nog niet eens het ergste, want als ik mij niet vergis, dan nadert daar in de verte een auto, die er alles behalve geruststellend uitziet.

De Grote Onbekende had goed gezien.

Heel in de verte als een speldeknop zo klein, naderde een auto, die zeker binnen enkele minuten de plek zou bereikt hebben, waar thans de hulpeloze auto stond.

— Wel, daar zitten wij in een mooi parket meende Brand die een weinig bleek was geworden.

— Vooruit Charles, niet gearzeld. Met z'n tweeën duwen we de auto in het struikgewas en camoufleren de wagen met boomtakken en afgevallen bladeren.

Raffles had de tanden opeen geklemd en zette zich schrap. Binnen de minuut was de auto zo goed als onzichtbaar.

— Wat nu? vroeg Brand.

— Ja, wat nu? herhaalde Raffles. In ieder geval moeten wij op de een of andere wijze de kust zien te hereiken. Mijn motorboot ligt dicht bij Largs, voorlopig het eindpunt van de spoorweg, die vlak langs de westelijke kust van Schotland loopt. Een visser houdt er een oogje op. Ik dank mijn goed gesternte dat ik niet met de trein naar deze streek ben gekomen, maar met mijn trouwe « Meermin II ».

Maar nu voortgemaakt, want de heren van de politie uit het landelijke Dalry zijn dichterbij dan mij lief is.

Beladen met het kostbare valies was Brand reeds onder het lage geboomte naast de weg gesprongen en opnieuw begon een tocht door koppig kreupelhout en doornige struiken.

Toen zij ver genoeg van de weg ver-

wijderd waren, haalde Raffles een kleine, maar zeer nauwkeurig bewerkte kaart van de omstreken te voorschijn, benevens een spoorboekje, en raadpleegde beide.

Toen zei hij:

— Luister, amice, dit lijkt mij het beste. Als wij door dit bos gaan, dan bereiken wij na ongeveer een half uur een voetpad dat naar het vlek Cumbray dicht bij de kust voert. Daar komt het lokaaltreintje voorbij, dat tot Largs loopt. Daar moeten wij zien in te komen. Niemand zal het in zijn hoofd halen dat wij in die richting zullen trachten te vluchten. Voorwaarts. Op weg.

Maar Brand greep hem bij de arm.

Hij stak zijn vinger luisterend omhoog, want zijn oor had enig gerucht tussen de bomen vernomen.

Ook Raffles luisterde nu met grote aandacht.

Even later klonk onduidelijk het geluid van naderende stemmen.

— Daar komen zij, zei Raffles met gedempte stem.

— Wat zullen wij doen? Zij kunnen over enkele seconden hier zijn.

— Ga liggen, en verberg je zo goed mogelijk onder de droge bladeren en takken. De rest moeten wij aan het toeval overlaten.

De twee vrienden wierpen zich voorover op de grond, en bedekten zich snel met de bladeren onder het bereik van hun hand, zodat al dra niets anders van hen te zien was dan hun ogen, die scherp onder het dek van bladeren uitloerden.

Ook het valies was onder het dorre loof bedekt.

Reeds kraakten de takken onder de voeten van de naderende personen.

Er waren er een stuk of zes en Raffles voelde een schok door zich heengaan, toen hij de laatste herkende, van onder zijn stapel bladeren.

Het was inspecteur Sullivan, zijn grootste tegenstander, die hem al menigmaal dicht op de hielen had gezeten, Sullivan, de bekwaamste detective van Scotland Yard.

Een ogenblik vroeg Raffles zich af hoe het mogelijk was, dat deze politie-

beambte zich op dit tijdstip hier in de buurt bevond, maar spoedig werd het hem duidelijk.

De jaarlijkse vacantie van de jonge detective was enige dagen geleden begonnen en Raffles herinnerde zich, dat de ouders van zijn jonge vrouw, eveneens een zeer bekwame detective, in de omstreken van Dalry een aardige bungalow hadden.

Wat was dus natuurlijker, dan dat het jonge paar zich daarheen had begeven, en dat Sullivan toevallig kennis had gekregen van het feit, dat de Grote Onbekende in de buurt weer een zijner brutale ondernemingen had ten uitvoer gebracht.

Hoe het ook mocht zijn, het stond vast, dat daarginds, op nauwelijks vijftig pas afstands van de twee verborgen mannen, de beste detective van de Londense politie stond, hetgeen er niet toe bij droeg hun hachelijke positie te veraangenamen.

Blijkbaar luisterden de anderen met aandacht naar hetgeen Sullivan zei.

Tot zijn spijt kon Raffles echter op die afstand niet verstaan wat zij bespraken.

Intussen was het zestal naderbij gekomen.

Brand voelde zijn hart tegen zijn ribben kloppen.

Ieder ogenblik konden zij ontdekt worden en dan was hun lot niet twijfelachtig.

Even later konden de twee mannen de verschillende stemmen onderscheiden, maar nog altijd was het niet mo-

gelijk, te verstaan wat er besproken werd.

Eindelijk stonden de zes mannen op nauwelijks twintig passen afstand van de verborgen vluchtelingen.

Slechts een dunne haag struikgewas scheidde hen van elkander en nu konden zij ook enkele woorden verstaan.

— Het is, dunkt mij, doelloos, hier nog langer te zoeken, zei Sullivan, wiens heldere stem het best verstaanbaar was. Men kan even goed naar een naald in een hooiberg zoeken. Ik ben hier tamelijk goed bekend en ik weet, dat dit bos zich uren ver in de lengte uitstrekt. Op het droge hout en de dorre bladeren zijn hun voetstappen natuurlijk niet terug te vinden. Ik zou jullie dus raden, liever op de trein naar Londen te letten, in de hoop, dat zij geen gelegenheid gehad zullen hebben, zich onderweg te vermommen.

De anderen knikten bevestigend.

— Dat lijkt mij ook het beste, inspecteur, zei een hunner. Zij zitten hier als een muis in de val. De kustplaatsen zijn op de hoogte gebracht en alle havenautoriteiten weten waaraan zij zich te houden hebben als er soms verdachte vreemdelingen naar een scheepsgelgenheid komen informeren.

— Heel goed, riep Sullivan uit, dan zullen zij vroeg of laat wel in de val lopen. Mochten jullie enig teken bespeuren, dat zij in de buurt zijn, meld het mij direct, want ik zou liever mijn hele vacantie er aan geven, dan dat men mij er buiten hield als er jacht op John Raffles wordt gemaakt.

HOOFDSTUK VI

DE MOTORBOOT

Het kostte Raffles moeite zich onder zijn dek van bladeren rustig te houden bij het vernemen van deze woorden, maar hij begreep maar al te goed, dat hij in de minderheid was en dat hij tezamen met Brand niets kon ondernemen.

De overmacht was op dit ogenblik

werkelijk te groot en bovendien had Raffles het er nu eenmaal op gezet, de kostbare buit niet in de steek te laten.

Dus bleef hij kalm liggen, maar nam zich voor de woorden, die zoëven door zijn tegenstander waren geuit in zijn geheugen te prenten, zijn beurt zou nog wel eens komen.

Na nog even rond gekeken te hebben, verwijderden de speurders zich langzaam.

Toen er na een poos niets meer van hen te bespeuren, noch te horen viel, kwamen de twee vrienden van onder hun camouflage dek van bladeren te voorschijn en keken naar alle kanten rond.

Toen merkte Raffles met een spotlachje op:

— Ik hoop de vacantie van de vriend Sullivan tot een aangename herinnering voor hem te maken, ik had veel lust hem om de oren te slaan, toen hij zo blufte, maar intussen schijnt het dat wij zo goed als ingesloten zijn.

Als wij eens tot vanavond hier bleven en dan van de duisternis gebruik maken, om onze biezen te pakken?

Raffles schudde het hoofd.

— Neen, amice, zei hij, hoe langer wij wachten, hoe gevaarlijker het wordt, wij moeten zien zo gauw mogelijk de kust te bereiken.

— Je blijft dus bij je plan?

— Er zit niets anders op. Het is ook het eenvoudigst. Als wij eenmaal goed en wel in de motorboot zitten, dan geef ik het Sullivan en hoofdinspecteur Baxter er bij, te doen, ons te pakken te krijgen.

— Naar de kust dan.

Charles Brand nam de tas weer op en de beide vrienden liepen nu snel door het bos, ten einde zo spoedig mogelijk de smalle weg te bereiken die naar Cumbray voerde.

Het mocht die naam van weg, eigenlijk niet dragen, want het was niets anders dan een zandpad, dat blijkbaar alleen gebruikt werd door de boeren, die er langs woonden.

Zij kwamen dan ook slechts weinig mensen tegen, allen landbouwers, die ternauwernood notitie van de gewaande toeristen namen.

Raffles en Brand kwamen juist bijtijds te Cumbray aan, om in het locaaltreintje van Largs te kunnen stappen.

Weliswaar had de stationschef hen even onderzoekend aangekeken, maar hij scheen toch het tweetal reizigers

niet te wantrouwen.

Maar Raffles was een voorzichtig man.

Hij bleef voor het geopende portier-raam staan, tot de trein het kleine station had verlaten, en de toekomst zou leren, dat hij daar goed aan had gedaan.

Want nauwelijks had de trein het peron verlaten, of een man kwam in allerijl aansnellen, druk met zijn armen zwaaiend, en blijkbaar in de grootste opwinding.

Hij liep regelrecht op de stationschef toe en scheen deze iets toe te roepen.

De chef haalde de schouders op en wees op de trein, die reeds vaart had gekregen en weldra uit het gezicht zou zijn verdwenen.

Raffles had Brand naast hem gewenkt en hem op de opgewonden man gewezen.

— Heb je gezien, wie die man was? vroeg hij. Het is een van de bedienden van Lord Blackshire.

— Wat? Wat zou die hier komen doen?

— Dat is dunkt me duidelijk. Je kunt er van op aan, dat de stationschef nu al aan het telefoontoestel staat om onze komst naar Largs te melden.

— Maar hoe wist die vent dat wij in deze trein zouden zitten? vroeg Brand.

— Beste Charles, zulke dingen zijn dikwijls ondoorgrondelijk. Misschien heeft een van de boeren, die wij onderweg zijn tegengekomen, iets van die ontmoeting verteld aan de bediende en is die man leper dan goed voor ons is. Of anders was hij in de buurt van het station, toen wij aankwamen en heeft hij 't valies herkend. Hoe dan ook, de man heeft argwaan gekregen, en de stationschef gewaarschuwd, en die heeft het natuurlijk zijn plicht geacht de autoriteiten te Largs op te bellen. Ik kan je zeggen, dat ik blij ben dat ik nog wat uit het portier heb gekeken, anders waren wij op het station van Largs als rijpe vruchten in handen van de ons wachtende politiebeambten gevallen.

— En denk je dat we dat nu niet zullen doen?

— Met handigheid en vlugheid zeker niet. Het treintje rijdt zoals alle lo-

caaltjes langzaam en even voor het station zullen wij zo vrij zijn uit de trein te springen.

— Ken je hier de omstreken?

— O, ja wel, en bovendien heb ik een kaartje in mijn zak, zoals je weet.

— Kunnen wij van dat punt af gemakkelijk de plek bereiken waar de « Zeemeermin » gemeerd ligt?

— Ik zal niet zeggen dat het gemakkelijk zal gaan, want wij moeten daartoe een paar heuvels over, die men in een ander land misschien bergen zal noemen. Maar ik geloof niet dat die voettocht langer dan drie kwartier zal duren.

— Zal de bewaker je de motorboot wel goedschiks afgeven, nu je je vermomming veranderd hebt?

— Daarop heb ik hem reeds voorbereid. Ik heb gezegd dat het een grap was. Ik moet hem het wachtwoord geven, en een penning laten zien en dan is alles in orde.

Brand slaakte een zucht.

— Ik kan niet zeggen, dat ik er erg gerust over ben, Edward, zei hij.

— Mijn hemel, wat ben je weer zwaar-tillend. Zij hebben ons nog niet, ouwe jongen.

— Neen, nog niet, maar wij kunnen ieder ogenblik gepakt worden.

Raffles haalde de schouders op.

— Als het zover is zullen wij wel verder zien. In ieder geval zitten wij hier nu alleen in de coupé, en mij dunkt dat wij ons tot dusverre over niets te beklagen hebben.

Onder dit gesprek had 't locaaltreintje zijn gang enigszins versneld, en reed nu door een prachtige natuur.

Raffles genoot er met volle teugen van, maar Brand dacht op dit ogenblik aan heel andere dingen.

Hij kon zich niet goed voorstellen hoe zij uit deze zeer precaire toestand zouden geraken.

Het was immers niet onmogelijk, dat de politie te Largs, die op dit ogenblik natuurlijk reeds telefonisch gewaarschuwd was, de spoorbaan zover mogelijk liet bewaken.

Hoe dit ook zij, Brand voelde zich allesbehalve gerust.

Hij vreesde dat hun avontuur ditmaal faliekant zou aflopen.

Raffles echter scheen zich volkomen op zijn gemak te voelen.

Hij had er zich van overtuigd dat de tas met de kostbaarheden zich onder het bereik van zijn hand bevond en daarna scheen hij volstrekt geen aandacht meer aan het hele geval te wijden.

Hij keek uit het portierraam en genoot van het heerlijke schouwspel hetwelk het Schotse landschap opleverde.

Van tijd tot tijd keek hij op zijn polshorloge, en dat was het enige bewijs dat hij er met zijn gedachten toch wel bij was.

— Nu wordt het tijd, amice, zei hij op een gegeven moment. Over vier minuten moet de trein in het station stoppen.

— Ja, zei Brand, ik voel dat hij vaart begint te verminderen.

— Opgelet dan. Wij moeten er aan de linkerzijde uit.

Raffles opende het portierraampje en keek naar buiten.

In de verte zag hij het kleine stationsgebouw, en ook zag hij op het perron een aantal personen, die zich daar in gewone omstandigheden zeker niet zouden bevinden en wier gehele wijze van doen maar al te duidelijk aantoonde, waarom zij daar waren.

— Het is tijd, Charles, zei Raffles kort af.

De remmen knarsten, en de trein reed nu zo langzaam, dat er slechts een weinig stoutmoedigheid en behendigheid toe nodig was om de sprong te wagen.

Raffles gooide eerst de tas met de kostbaarheden in de droge greppel naast de spoordijk en sprong toen zonder te aarzelen zelf uit de trein.

Charles Brand volgde hem op de voet.

Het tweetal kwam tamelijk zacht terecht op een hoop zand en bladeren.

Zij richtten zich op, keken elkander glimlachend aan, en wezen toen de trein na, die zijn weg vervolgde.

— Maar intussen ben ik er in het geheel niet zeker van of men onze aftocht niet gezien heeft, riep Brand uit. Als die lui, daar op het perron goede ogen hebben en deze kant hebben uit-

gekeken, dan is het best mogelijk dat zij onze sprong uit de trein hebben opgemerkt.

— Wat je daar zegt, Charles is niet tegen te spreken; er is geen speld tussen te krijgen. Wij zullen in ieder geval niet afwachten of je vermoeden bewaarheid wordt, maar ons als de zodekraai uit de voeten maken. Waar is onze tas gebleven? Ah, daar zie ik het ding al liggen.

Raffles snelde er op af en nam het zware valies in de hand.

— Volg mij nu maar, Charles, want ik geloof je direct op het goede pad te kunnen brengen.

De twee vrienden baanden zich een weg door een dennenbosje, hetwelk de helling bedekte van de lage heuvel, die zich over een grote afstand langs de spoorlijn uitstrekte.

Zij waren nog geen vijf minuten onderweg of het geluid van een snel naderende trein deed hen stilstaan.

Zij konden nu nog juist een stukje van de spoordijk zien, en zagen dat het geen trein was, die daar naderde, maar een losse locomotief met tender.

Maar hoe snel de machine ook reed, zo hadden de beide mannen toch kunnen waarnemen dat er zich behalve de machinist en de stoker, nog enkele personen op de vuurplaat van de loc bevonden.

Weliswaar waren zij op een afstand niet te herkennen, maar het leed voor Raffles geen twijfel of die mannen waren inspecteur Sullivan en zijn assistenten.

Blijkbaar waren zij van een andere zijde gewaarschuwd, dat twee in de streek onbekende toeristen, waarvan er een een geel valies droeg in de trein naar Largs waren gestapt. Gebruik makend van zijn bevoegdheid had Sullivan van natuurlijk een extra locomotief opgecommandeerd, teneinde de trein achterna te zetten en zo mogelijk tegelijk daarmee op het eindpunt aan te komen.

— Die duivelse kerel schijnt het niet op te geven, bromde Brand. Ik gaf er een lief ding voor als wij maar weer veilig thuis in de Cromwellstreet te Londen zaten, jij als Lord William Aber-

deen en ik als je trouwe medewerker.

— Met de tas dan toch zeker? vroeg Raffles droog.

— Met of zonder tas, riep Brand uit.

— Kom, kom... amice, dat meen je toch niet. Dat kan je werkelijk geen ernst zijn. Nu ik dit waardevolle vrachtpakje eenmaal heb, doe ik er ook geen afstand meer van.

Het geluid van de locomotief was nu nog nauwelijks waarneembaar en zou over enkele seconden zeker het station van Largs bereikt hebben.

De verdwijning van de beide gesignaleerde reizigers zou natuurlijk aanstonds worden opgemerkt en de vervolging zou opnieuw beginnen.

Raffles begreep dat het zaak was zo snel mogelijk de kust te bereiken.

Er was geen andere uitweg, zij moesten naar de motorboot, die hen wachtte.

Snel vervolgden zij hun weg.

Nu en dan nam Brand de tas over, want het was een zware vracht, te meer daar de weg thans bergopwaarts ging.

Vrij spoedig had Raffles geleid door zijn instinct en zijn verbazend geheugen, een smal pad ontdekt dat dwars door het dennenbos over de heuvelrug voerde.

Zij volgden dit pad bijna een half uur achtereen, nu eens dalend, dan weer stijgend, zonder iemand tegen te komen.

Maar juist toen zij de laatste heuveltop hadden bereikt en de zee in het oog hadden gekregen, vonden zij een nieuwe hinderpaal op hun weg in de vorm van een veldwachter van indrukwekkende lichaamsbouw, die plotseling was verschenen.

De man bleef op geen meter afstand van de twee vrienden staan en nam hen zwijgend en wantrouwend op.

Toen kwam hij nog een stap naderbij, bracht zijn hand naar zijn revolvertas en zei toen:

— U bevindt u hier op verboden terrein. Mag ik weten hoe gij in deze afgelegen streek komt, heren?

— Zeker vriend, door van onze benen gebruik te maken, antwoordde Raffles langs zijn neusweg.

— Excuseer, mijnheer, ik maak geen grapjes, zei de dienaar des gezags op strenge toon. Mag ik uw papieren even zien?

— Onze papieren? Denkt gij soms dat wij met ons paspoort in onze zak lopen?

— Gij hebt dus geen papieren bij u?

— Neen, goede vriend.

De blikken van de veldwachter dwaalden naar het valies en zijn rechter hand had zijn revolvertas bijna bereikt.

Toen zei hij kortaf:

— Wees zo goed dat valies eerst te openen.

— Ik denk er niet over, zei Raffles met stemverheffing. Neem onmiddellijk uw hand van die tas of gij zoudt het u berouwen.

Bliksemsnel had Raffles zijn eigen revolver getrokken en op de verbaasde en overrompelde veldwachter gericht.

Langzaam trok deze zijn rechterhand terug.

— Amice neem hem zijn wapen eens af, zo wendde Raffles zich tot Brand.

Deze haastte zich aan het verzoek te voldoen en haalde de grote dienstrevolver uit de tas van de veldwachter, die hem met bleek gelaat maar kalm liet begaan, daar hij maar al te goed inzag dat hij thans in de minderheid was.

Charles Brand overhandigde Raffles het wapen, die er eerst de patronen uithaalde en vervolgens de revolver op een afstand tussen het struikgewas wierp.

Toen wendde hij zich tot de ontwappende veldwachter en vervolgde:

— Daarmee zult gij ons ten minste niet meer kunnen deren. En nu verzoek ik u even met uw rug tegen die boom te gaan staan.

— Waarom?

— Om u te binden, goede vriend, en het u aldus onmogelijk te maken ons te volgen.

De veldwachter trilde van woede en riep:

— Gij maakt misbruik van uw overmacht. Dat had ik niet van een gentleman zoals gij voorgeeft te zijn, verwacht.

Raffles best zich op de lippen en

fronste de wenkbrauwen.

— Luister eens, waarde vriend, je doet mij veel kostbare tijd verliezen, maar zoiets kan ik mij niet laten zeggen. Gij zult John Raffles van zijn ware zijde leren kennen.

De veldwachter keek hem verbaasd en met open mond aan.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg hij.

— Dat zult gij gauw genoeg horen. Ik behoef u zeker niet te vragen of gij de edele bokskunst machtig zijt?

De ogen van de reus flikkerden.

— Natuurlijk, antwoordde hij. Welke ware Engelsman zou dat niet zijn.

— Goed. Wij zullen ons dan in een eerlijke bokspartij met elkander meten. Mijn vriend hier, zal als scheidsrechter fungeren. Slaagt gij er in mij te overwinnen, dan geef ik u mijn woord van eer, en dat woord schond ik nog nooit dat wij beiden ons aan u zullen overgeven, tot dat gij ons hebt overgeleverd aan de naaste politiepost, maar ook geen seconde langer. Delft gij het onderspit, dan zult gij ook de gevolgen daarvan moeten dragen.

— Aangenomen, riep de reus uit, zonder zich een ogenblik te bedenken.

Hij trok zijn tuniek uit, stroopte zijn hemdsmouwen tot boven de elleboog op en vertoonde aldus zijn geweldige spieren.

Raffles ontdeed zich eveneens van zijn jas, en de beide mannen stelden zich tegenover elkander in postuur.

Niet zonder twijfel in zijn hart zag Brand de strijd tegemoet.

Hij kende de kundigheden en de kracht van zijn vriend heel goed en herinnerde zich hoe Raffles omstreeks anderhalf jaar geleden in een opwindend avontuur een van de gewestelijke kampioenen van Engeland had verslagen, maar ook begreep hij dat, als de eerste slag van deze reus raak was, deze zich de moeite van de tweede kon besparen.

Met zulke armen als smidshamers zou hij een os met een enkele slag kunnen vellen.

Maar ook nu weer bleek dat Brand zich wadeloos ongerust had gemaakt.

Wel beschikte de veldwachter over een reusachtige lichaamskracht en had hij ook zijn lengte in zijn voordeel, maar daartegenover bezat Raffles een vlugheid die door niets te evenaren was, terwijl hij ook in de eigenlijke bokskunst meer bedreven was.

Raffles zelf had inmiddels wel begrepen dat hij aanvankelijk alleen verdedigenderwijze kon optreden.

Hij pareerde met grote behendigheid een half dozijn geweldige stoten van de reus, die hem zeker geveld zouden hebben als ze hem hadden kunnen treffen en matte hem af door voortdurend om hem heen te draaien.

Al spoedig bleek het voordeel van deze tactiek.

De reus vermoeide zich zichtbaar en zijn ontzaglijke stoten werden minder zeker en daardoor minder gevaarlijk.

Het einde kwam geheel onverwacht.

Na een slag met de linkerhand, door de reus toegebracht met een kracht die een dikke eiken deur zou hebben versplinterd en die Raffles, met ongelooflijke snelheid ontweken had, bukte de Grote Onbekende zich, deed een schijnstoot met de rechter hand naar de hartstreek en bracht zijn tegenstander onmiddellijk daarop met de linkerhand zulk een harde kaakslag toe, dat deze, zonder een kreet te slaken, een paar maal om zijn eigen as draaide en daarop als een blok neerviel.

Het gevecht had nauwelijks vijf minuten geduurd.

Raffles wiste zich het voorhoofd af.

— Een flinke knaap, zei hij met onverholen bewondering.

— Als hij tweemaal zo vlug was, zou hij het waarachtig misschien gewonnen hebben. Ik wil je eerlijk bekennen, dat ik in de eerste minuten een paar onaangename ogenblikken heb beleefd.

Hij trok snel zijn jas weer aan en wierp een blik op het bewegingloze lichaam van de veldwachter.

— Zullen wij hem niet binden? vroeg Brand.

— Dat is, dunkt me, niet nodig. In het eerste kwartier is de man toch niet in staat behoorlijk te denken en van zijn ledematen gebruik te maken, en

in die tijd kunnen wij de hut van mijn visser gemakkelijk bereikt hebben. Maar dan moeten wij voortmaken.

De twee vrienden begaven zich snel weer op weg.

Om de veldwachter behoeften zij zich niet te bekommeren, want de man was slechts groggy en bewusteloos en zou over een minuut of tien uit zichzelf wel weer bijkomen.

Zij daalden vlug het smalle pad verder af en konden nu ook aan hun rechterhand het gehucht zien liggen, waar de visser, die de motorboot van Raffles bewaakte, woonde.

Het gehucht bestond slechts uit een stuk of dertig huisjes, merendeels van hout gebouwd.

Op enige afstand daarvan, vlak bij het einde van een brede kreek lag een kleine houten vissershut.

— Daar woont onze man, zei Raffles, terwijl hij naar de hut wees.

— En daar ginds zie ik onze motorboot liggen, riep Brand. Het is een pak van mijn hart.

Met de loopas zetten de beide vrienden hun weg voort.

Binnen enkele minuten hadden zij het strand en het uiteinde van de inham bereikt.

De visser zat voor de deur van zijn hut en scheen Raffles niet te herkennen.

Maar toen deze hem vriendelijk op de schouder klopte, enige woorden sprak en hem een kleine koperen penning liet zien, stond de man dadelijk op en nam zijn strooien hoed af.

— Niets bijzonders gebeurd met de « Zeemeermin »? vroeg Raffles.

— Alles oké, mijnheer.

— Kan ik hier benzine krijgen?

De visser krabde zich achter het oor.

— Benzine? Dat is van dat goedje waar jullie je automobielen mee laat rijden? Als u dat bij ons vindt mijnheer, dan kunt u meer dan ik. Ik geloof niet dat er hier een druppel te vinden is.

Nu was het de beurt van Raffles om een bedenkelijk gezicht te trekken, want hij wist dat op de heenreis een groot deel van de benzinevoorraad was verbruikt.

Er viel echter niet te aarzelen; zij moesten vertrekken.

Misschien was het mogelijk in de eerste de beste havenplaats de benzinevoorraad aan te vullen.

Raffles betaalde de visser ruimschoots voor zijn diensten, waarna zij zich aanstonds inscheepten.

Het eerste, dat Brand deed, was zich van de stand van het benzinereservoir op de hoogte te stellen.

— Halen wij er Londen mee? vroeg Raffles.

— Geen denken aan; met deze voorraad komen wij niet halverwege.

Raffles dacht een ogenblik na.

— Dan moeten wij er wat anders op zien te vinden, zei hij. Laten wij maar beginnen, het ruime sop te kiezen; eenmaal in zee zullen wij wel verder zien.

Raffles nam aan het roer plaats en Brand zette de motor aan.

Zij waren echter nog nauwelijks goed en wel onderweg of de aandacht van Brand werd getrokken door de verschijning van een menselijke gedaante boven op het smalle pad, dat zij zoëven waren afgedaald.

De gedaante zwaaide als bezeten met de armen, en scheen tekens te willen geven aan de bewoners van het gehucht dat aan zijn voeten lag, en dat op dat

ogenblik alleen vrouwen, kinderen en oude lieden herbergde, daar de mannen allen op de visvangst uit waren.

Hoewel de man op die afstand niet groter leek dan een loden soldaatje, begreep Brand toch aanstonds, dat deze driftiggebarende figuur niemand anders kon zijn dan de veldwachter, die onder de vuisten van Raffles gevallen, er weer geheel bij gekomen was.

Toen hij zag dat niemand op zijn gebaren reageerde stormde de man met grote sprongen het strandpad af.

Het was duidelijk, dat hij de wegvarende motorboot had gezien en aanstonds had begrepen wie de vluchtelingen waren.

— Ik heb het wel gedacht; het is een stevige knaap, bromde Raffles.

— Zou hier in dit gehucht geen telefoon zijn? vroeg Brand met een benepen gezicht.

— Dat weet ik niet, maar er is zeker een telegraaf, zoals in de meeste vissersplaatsen, al zijn zij nog zo klein.

— Maar dan zal de vent zeker naar een der havensteden telegraferen, riep Brand uit.

— Dat is best mogelijk, en daarom zullen wij er verstandig aan doen, als wij maken dat wij uit de voeten komen.

HOOFDSTUK VII

DE ACHTERVOLGING OP ZEE

De « Zeemeermin » had het einde van de inham juist bereikt, toen de veldwachter als een waanzinnige naar de visser snelde, die nog steeds voor de deur van zijn hut staande, de wegvarende motorboot nakeek.

— Ik geloof dat het maar juist bijtijds was, dat wij ontsnapt zijn, merkte Raffles op.

— Ontsnapt? riep de jongeman uit.

— Ik wou dat het waar was. Je hebt toch niet vergeten, dat wij met onze benzinevoorraad niet halverwege komen?

— Neen, maar wij zullen de voor-

raad reeds in de havenplaats Prestwick kunnen aanvullen.

— Als wij die afstand tenminste halen.

— Waarom niet? Het is nauwelijks 15 mijlen hier vandaan, dat wil zeggen dat wij er binnen een uur kunnen zijn.

— Dat wil zeggen: als wij voor die tijd niet door de havenpolitie van die stad worden aangeklampt.

— Ik geloof, dat je wat pessimistisch bent uitgevallen, amice. Nu, wij zullen wel zien hoe het afloopt, tot dusverre hebben wij nog de vrije zee voor ons.

De « Zeemeermin » stevende nu snel

de Golf van de Clyde uit.

Ter hoogte van het eilandje Little Cumbray, wendde Charles Brand het hoofd om, en tuurde met ingespannen aandacht achter zich. Zonder een woord te spreken, vermeerderde hij de gang van de motor.

— Niet te haastig, Charles, maande Raffles hem aan.

— Kijk daar eens, achter je, Edward, zei Brand, met een strak gezicht. Als ik mij niet vergis nadert daarginds een snelle boot, bemand met een stuk of zes mannen die een blauwe uniform dragen, en die ik geloof te kennen.

Met een ruk wendde Raffles het hoofd om.

Inderdaad, met volle vaart naderde een motorboot van grijze kleur, met het vaantje van de Engelse havenpolitie in de top van het mastje op de voorplecht.

Zelfs met het blote oog waren de figuren van een zestal mannen duidelijk zichtbaar.

Raffles begreep dat de minuten kostbaar waren, en moest dus tot iedere prijs zo snel mogelijk zijn boot uit deze gevaarlijke zee-arm sturen.

Hij staarde nu weer recht voor zich uit en bepaalde al zijn aandacht tot het roer.

Als een mes sneed de boot het diepblauwe water van de golf en na een half uur had men deze gevaarlijke plek achter zich.

Maar ook de politieboot scheen haar vaart te vermeerderen.

— Die boot loopt drommels snel, riep Brand uit. De afstand wordt zinderogen kleiner.

Raffles zag het ook.

— Is er een kijker aan boord? vroeg hij.

— Er moet er een in de kajuit liggen. Ik zal hem halen.

Brand snelde de trap naar de kajuit af en kwam terug, gewapend met een voortreffelijke kijker, die hij aanstonds op de politieboot richtte.

Bijna onmiddellijk liet hij het instrument zakken terwijl zijn gelaat een ernstige uitdrukking vertoonde.

— Welnu? vroeg Raffles.

— Zij voeren een klein snelvaart-

non op de voorplecht en een tweede op de achterplecht.

— Zo... zo... dat ziet er niet zo mooi uit. Dan zullen wij alleen op de snelheid van onze boot moeten rekenen.

— Ik twijfel er aan, dat wij hen kunnen ontlopen, en hoe moet het, als wij niet de tijd hebben om benzine in te nemen.

— Dan moeten wij met de voorraad zien toe te komen, tot wij hen genoeg achter ons gelaten hebben. In het uiterste geval lopen wij de haven van Proone binnen, die aan een spoorlijn gelegen is en wagen het er op, onze reis per trein voort te zetten.

Er ging een half uur voorbij zonder dat de beide mannen veel spraken.

Van tijd tot tijd richtte Brand de kijker op de politieboot.

De « Zeemeermin » bevond zich nu in het breedste gedeelte van de Golf van de Clyde.

Rechts doemde de grillige kust van het eiland Arran op, heuvelachtig, met hoog opgaand geboomte begroeid en slechts flauw zichtbaar door de grote afstand.

Hij versnelde de vaart nog enigszins op gevaar af de benzinevoorraad nog meer te zien slinken.

Binnen een kwartier zouden de vluchtelingen de kust bereikt kunnen hebben.

Reeds konden zij de huizen aan de kade door de kijker duidelijk onderscheiden.

Als zij even voor de stad een aanlegplaats zochten, in een der kleine kreken, waaraan de kust van Schotland zo rijk is, dan zouden zij misschien hun achtervolgers nog kunnen ontkomen.

Eensklaps slaakte Raffles een kreet, en wees met de vinger naar een klein bootje, dat snel door de golven kliefde en regelrecht op de « Zeemeermin » aanvoer.

Brand tuurde door zijn kijker naar de naderende boot.

Toen riep hij op doffe teen.

— Een tweede motorboot. Wij zijn ingesloten. Er valt niet meer aan ontkomen te denken.

— Dat zullen wij zien, heren het

vastberaden uit de mond van de Grote Onbekende.

— Maar zij zullen over een minuut of tien bij ons zijn.

— Als wij in deze richting blijven doorvaren, zeker. Als wij de kust blijven houden, lopen wij hen onherroepelijk in de armen.

— Wat dan?

— Wij veranderen van koers en zoeken de vrije zee op.

— Daar zal het te laat voor zijn. Zij zullen ons de pas afsnijden.

— Wij moeten het toch proberen. Het is onze enige kans.

Onder het spreken had Raffles inmiddels het roer omgegooid.

De boot zwenkte met een sierlijke boog, en hield recht op de zuidelijkste punt van het eiland Arran aan.

De politieboot scheen echter de bedoeling te hebben begrepen.

Op haar beurt veranderde zij van koers, en trachtte de vluchtelingen de pas af te snijden.

Het was een hachelijk ogenblik.

Raffles had de lippen op elkander geklemd.

— Kan de motor niet harder lopen? vroeg hij.

— Jawel, maar ten koste van de benzinevoorraad.

— In 's hemelsnaam. Wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen. Ik denk er nog niet aan om mij over te geven. Op zee zullen wij, als de benzine helemaal op mocht raken wel een of andere vissersboot vinden, waarvan de kapitein ons aan boord wil nemen.

Brand deed wat hem verzocht was en de « Zeemeermin » sneed met verhoogde snelheid de golven van de Clyde.

Het werd nu als het ware een wedren, wie het eerst de zuidelijke kaap van het eiland Arran gerond zou hebben.

Als de politieboot er werkelijk in zou slagen de vluchtelingen de pas af te snijden, dan zouden dezen alle hoop op ontvluchting moeten laten varen.

Raffles sprak geen woord, en hield het oog onafgebroken op het kompas gericht.

Steeds meer naderden zij de kust

van Arran die na enige tijd zichtbaar werd.

Brand slaakte een kreet van vreugde.

— Wij zijn er eerder, riep hij uit.

Inderdaad leek de afstand een weinig verminderd te zijn, maar toch was de politieboot nog steeds goed zichtbaar.

Nog enkele minuten, en toen werd de vuurtoren van Kildonan, de zuidelijkste havenplaats van het eiland zichtbaar.

Met vaste hand stuurde Raffles de « Zeemeermin » zuidwaarts van het eilandje Pladda.

Het was hoog tijd, want de politieboot zat hen dicht op de hielen.

Brand hield onafgebroken zijn kijker voor het oog.

Op het dek van de boot kon hij duidelijk een stuk of acht opvarenden ontdekken, waarvan minstens de helft in uniform was.

Maar een kanon aan boord van deze boot zag hij niet.

Daarentegen schenen de meeste opvarenden met een geweer gewapend te zijn.

Als het tot een vuurgevecht kwam, zouden de vluchtelingen het onderspit moeten delven, daar zij met hun revolvers niet tegen de verdragende geweren waren opgewassen.

Maar in ieder geval was het grootste gevaar nu toch geweken.

De achtervolgers hadden echter geen kamp gegeven.

Eenmaal voorbij het eiland Sanda, lag de Atlantische Oceaan voor de « Zeemeermin » open.

— Als wij hier eens aan land gingen, stelde Brand voor.

— Daar ben ik sterk op tegen, zei Raffles, de heren van de politie zitten ons al te dicht op de hielen. Zij zouden zien waar wij aan land gaan en ons binnen een half uur hebben ingehaald. Hoeveel benzine hebben wij nog ongeveer.

— Wij kunnen er misschien nog honderd mijlen, of misschien iets meer mee varen.

— Dus er is geen kwestie van, dat we Londen kunnen halen?

— Uitgesloten, Edward.

— En een andere havenplaats is te gevaarlijk. Dan schiet er dus niets anders op over dan dat wij ons in zee wagen, in de hoop dat onze achtervolgers

het opgeven. Als wij werkelijk nog een honderdtwintig mijlen verder komen, dan waarborg ik je onze veiligheid, Charles.

HOOTDSTUK VIII

EEN ONTMOETING MET EEN ENGELS SMALDEEL

De « Zeemeermin » stevende nu met onverminderde vaart de Atlantische Oceaan in.

Hoewel niet groot, was Raffles' motorboot volkomen zeewaardig, en bovendien was het zo stil dat de golven ternauwernood rimpelden. Er stond alleen een lange deining.

Tot zijn verbazing zag Brand dat Raffles in noordelijke richting koers zette, in plaats van zuidwaarts aan te houden.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik achter zich.

Met de hardnekkigheid van bulhonden bleven de beide boten, die nu dicht naast elkander voeren, de achtervolging voortzetten.

Het verwonderde hem, dat de boot met de beide snelvuurkanonnetjes ook thans nog geen enkel schot gelost had, hetgeen nu toch wel mogelijk was, daar de zee hier vrijwel verlaten was.

Maar plotseling werd hem de oplossing van dit raadsel duidelijk.

De veldwachter, die Raffles bij het kleine vissersgehucht had neergeslagen had natuurlijk de visser ondervraagd aan wie de bewaking van de motorboot was toevertrouwd, en de oude man had in verlegenheid gebracht, verteld, dat hij het was geweest en tevens dat de « Zeemeermin » niet meer brandstof aan boord had gehad dan voor hoogstens een honderd mijlen.

Op deze wijze kon de werkloosheid van de politieboot, met Sullivan aan boord, althans verklaard worden.

Zij behoefden nu niets anders te doen dan de « Zeemeermin » in het oog te houden.

Weldra zou de benzinevoorraad uit-

geput raken en dan zouden de vluchtelingen zonder slag of stoot in handen van de achtervolgers vallen.

Bovendien zou een voltrefter de motorboot ongetwijfeld naar de kelder zenden en dan zou tevens de kostbare tas verloren gaan.

Brand deelde Raffles zijn inzichten mede.

Deze maakte echter een onverschillig gebaar en zei:

— Ik heb honger, maar ik maak me daarover op het ogenblik geen zorgen. Ik ben daar trouwens niet toe in staat, wegens mijn lichaamsconditie.

— Je lichaamsconditie? herhaalde Brand verwonderd. Wat scheelt er dan aan?

Brand barstte in lachen uit.

— Dat is nu weer echt iets voor jou, maar het is waar, onder al die bedrijven door hebben wij vergeten de inwendige mens behoorlijk te verzorgen. Er is toch, hoop ik, iets eetbaars aan boord?

— Ik heb Henderson ten minste opgedragen voor een week verduurzaamde levensmiddelen aan boord te brengen. Ik vond het zelf wel wat overdreven, maar ik ben nu toch maar blij dat ik rekening heb gehouden met de omstandigheid, dat onze kleine onderneming toch wel eens anders zou kunnen aflopen dan wij ons hadden voorgesteld.

— Goed, dan zal ik maar eens gauw onderzoeken wat er is en of ik daar nog wat behoorlijks van kan klaarmaken, riep Brand uit. Kun je mij op het ogenblik missen?

— Ga gerust. A's er iets bijzonders gebeurt, dan zal ik je wel door de spreekbuis aan dek roepen.

Brand ging naar de kajuit en had het spoedig druk in de kleine kombuis, die zich daar naast bevond.

Binnen een half uur tijds had hij een maal bereid dat er aanlokkelijk uitzag.

Hij zette de verschillende schalen, borden en glazen en een fles bier op een dienblad en wilde naar het dek gaan, maar halverwege bleef hij plotse-ling staan.

Zijn oor had een dof frommelend ge- luid vernomen, gevolgd door een da- verende slag.

Verschrikt vroeg hij zich af of de politieboot het vuur op de « Zeemeer- min » had geopend.

Zo snel hij kon vervolgde hij zijn weg.

Raffles stond even kalm als altijd aan het stuur.

Hij keek zijn vriend glimlachend aan en zei:

— Ik heb met verlangen naar je komst uitgekeken, amice, ik rammel van de honger.

Brand zette het blad op een krukje neer.

— Schiet de politie op ons? vroeg hij ongerust.

— Welneen, antwoordde Raffles rustig.

— Maar ik meende toch dat ik het geluid van een losbarsting hoorde, her- nam Brand.

— Dan heb je goed gehoord, maar dat geluid was niet afkomstig van de politieboten. Draai je maar eens om.

Brand wendde het hoofd om en slaakte een kreet van verbazing, waarin niet weinig schrik gemengd was.

Aan de gezichtseinder met het blote oog nog juist zichtbaar naderde een eskader oorlogsschepen.

Het geoefend oog van de jongeman kon zich daaromtrent geen ogenblik bedriegen: het was een eskader van de Engelse vloot. Hij telde een viertal slag- schepen, vijf kruisers en een stuk of twintig torpedojagers.

Al deze schepen bewogen zich met matige snelheid in zuidelijke richting.

Voor hen uit, niet veel groter dan

een stip, bewoog zich een ander vaar- tuig.

En ten slotte op enige afstand daar- van iets dat Brand niet aanstonds kon onderscheiden.

— Wat moet dat betekenen? riep de jongeman uit. Wat doen die oorlogs- schepen daar?

— Heel eenvoudig, amice, zij houden schietoefeningen, oftewel manoeuvres. Zie je daar ginds, op ongeveer vier of vijf mijlen van het smaldeel verwij- derd, dat kleine scheepje? Dat is een stoombarkas en het ding daar achter is een drijvende schijf, die door de bar- kas wordt voortgetrokken aan een lijn, die ongeveer een kilometer lang is.

— Nou, dat treft biezonder onaan- genaam, riep Brand uit. Als wij in de- ze kores blijven doorvaren, dan komen wij juist in het vaarwater van die schie- tende monsters terecht.

— Gelijk heb je, zei Raffles kalm. Maar omdat wij er toch niets aan kun- nen doen zou ik je willen voorstellen inmiddels een stukje te eten. Het duurt nog minstens een uur voor het gevaar- lijk voor ons kan worden.

Brand schoof zwiingend een tafeltje naderbij, ofschoon hij zich alles behal- ve op zijn gemak voelde.

Maar Raffles stond daar zo rustig en onbewogen aan het roer, dat het scheen alsof hij zich weinig van deze ontmoeting aantrok.

Brand loste zijn vriend af aan het roer en hield tevens de politieboten in het oog, die nu hun vaart enigszins versneld schenen te hebben.

Het was op dat ogenblik zes uur in de namiddag en de zon begon reeds naar de kim te neigen.

Met ongeregelde tussenpozen barstte een vuurstraal uit een der kanonnen los en een minuut later klonk een dof gerommel. Een paar tellen daarna barstte een granaat met een doffe knal op of bij de sleepschiif uiteen.

Toen de twee vrienden verzadigd wa- ren en zich weer mens voelden worden, bevond de « Zeemeermin » zich op nau- welijks twee mijlen afstand van de oor- logsschepen, die nu in slagorde ge- schaard dat wil zeggen in de vorm van

een V, met de punt in de richting van de drijvende schiff wijzend, in matige vaart voortstoomden.

Door de kijker waren de matrozen en de officieren op de dekken duidelijk zichtbaar.

Plotseling slaakte Brand een kreet.

Hij wees naar de grote mast van een der slagschepen in de top waarvan juist een internationale seinvlag werd geheesen.

— Zij waarschuwen ons, riep Brand uit. Zij seinen: « Blijf uit onze koers »

— Dat is erg vriendelijk van hen, maar ik wees naar de plan mijn koers te wijzigen, luidde het commentaar van Raffles. Die rij schepen is veel te lang en als ik daar omheen moet varen, dan verlies ik te veel kostbare tijd.

— Maar zij zullen ons in de grond boren.

— Kom... kom... zo ver zijn wij nog niet.

Brand had de kijker weer voor het oog gebracht, en kon nu duidelijk zien hoe op het slagschip al weer een nieuwe serie seinvlaggen aan de touwen werd bevestigd.

Een ogenblik later gingen de vlaggen omhoog.

— Wat vertellen zij nu? vroeg Raffles onverstoorbaar.

— Zij seinen: « Stop onmiddellijk. Er dreigt groot gevaar ».

— Bedankt, maar dat zal ik zelf wel beoordelen, mompelde Raffles. Ik heb mijn plannen gemaakt en ik geloof dat ze goed zijn.

Met een open mond van verbazing en schrik zag Brand dat Raffles de « Zeemeermin » in rechte lijn juist op de naderende oorlogsschepen toestuurde.

De toestand was op dit ogenblik als volgt: Rechts van de « Zeemeermin » en ongeveer op dezelfde hoogte, stoomde de stoombarkas, de drijvende schiff bevond zich juist voor de motorboot, op ongeveer vijfhonderd meter en zou binnen een minuut uit haar koers verdwenen zijn: Links omstreeks drie mijlen achter de schiff, kwam nu met volle vaart in schuinse richting een slagschip aanzetten, en daarachter volgden de anderen, telkens met tussenruimten van

circa vijfhonderd meter.

Een paar snelle torpedojagers schoten als dartele dolfinen in alle richtingen tussen de oorlogsschepen door.

Raffles had de afstand nauwkeurig berekend.

Zonder acht te slaan op de seinen van het oorlogsschip stuurde hij de motorboot met vaste hand en in rechte lijn door de golven.

Op nauwelijks vijftig meter afstand ging zij de voorsteven van het grijze zeemonster voorbij.

Zo dicht voer de motorboot langs het oorlogsschip, dat de twee vrienden duidelijk het geroep van de opgewonden bemanning konden horen.

Even later was het slagschip achter hen langs gevaren.

Raffles had zijn doel bereikt.

De beide politieboden hadden het niet gewaagd dit kunststuk na te doen.

Zij moesten dus wachten tot het eskader gepasseerd was en daarmee zou minstens drie kwartier gemoed zijn.

Ten minste dat meende Raffles.

Maar hij had vergeten dat er nog zo iets bestond als draadloze telegrafie.

En hij zou aldra gewaar worden, dat inspecteur Sullivan zich daarvan wist te bedienen.

In de cabine van de marconigraaf aan boord van het grootste slagschip knetterden de blauwe vonken van het toestel voor draadloze telegrafie en enkele seconden later wist de schout bij nacht, die het bevel voerde over het smaldeel wie de bestuurder was van de kleine motorboot, die het gewaagd had dwars door zijn gevechtlinie heen te breken.

Een der torpedojagers kreeg draadloos de opdracht de « Zeemeermin » na te zetten.

Een vlaggesein aan boord van het admiraalschip gebod alle andere schepen van het smaldeel onmiddellijk bij te draaien en te stoppen.

De ankerkettingen liepen met groot lawaai over de windassen en aldra lagen alle oorlogsschepen onbeweeglijk voor anker.

Er werden nog enige seinen gewisseld met de beide politieboden, en even

later konden deze op hun beurt ongedeerd door de linie der oorlogsschepen heenvaren.

Maar met dat alles was toch ruim een half uur verloren gegaan en de vluchtelingen hadden deze tijd niet ongebruikt voorbij laten gaan.

Brand had de kijker geen ogenblik laten zakken, want hij had er een voor gevoel van dat het gevaar nog niet geweken was maar dat het integendeel nog zou toenemen.

En weldra zouden de gebeurtenissen hem in het gelijk stellen.

Hij zag hoe een der torpedojagers zich van het smaldeel losmaakte, en zich bij de politieboden voegde, nadat deze door de linie waren heengevaren.

Onmiddellijk begreep hij de betekenis van deze manoeuvre.

— Ik geloof dat wij er ditmaal bij zijn, Edward, zei hij op sombere toon.

— Hoe zo? vroeg Raffles.

— Omdat wij iets vergeten hebben. Sullivan heeft het admiraalschip draadloos gewaarschuwd en de bevelhebber heeft hun een torpedojager ter hulp gezonden.

Raffles was echter niet uit het veld te slaan.

Met vaste stem zei hij:

— Zij hebben ons nog niet. Hoeveel benzine heb je nog?

— Niet meer dan voor zeventig mijlen.

Brand verdween in de machinekamer, waar hij nog meer gas gaf.

Raffles wierp een blik achter zich. De drie schepen voeren nu naast elkaar, de torpedojager in het midden.

Raffles klemde de tanden op elkaar.

— Als ik het kan halen, tot daar, dan zullen zij mij niet krijgen.

Brand stak zijn hoofd boven het dek uit.

— Harder dan nu kan het niet, Edward, riep hij.

— Ik geloof dat het voldoende is. Wij lopen nu zeker vijf en dertig knopen en de torpedojager haalt er zeker niet meer.

Brand bemerkte dat Raffles nog altijd in noordwestelijke richting aanhield en ofschoon hij niet kon begrijpen, wat de Grote Onbekende voor had, maakte hij toch geen enkele opmerking.

Hij begreep wel, dat Raffles een plan had, hetwelk hij thans ten uitvoer poogde te brengen, het enige plan, waarvan het welslagen hen zou kunnen redden.

Zo was het ook inderdaad, maar omdat Raffles geen woord sprak, en met opeen geklemde tanden recht voor zich uit staarde, durfde Brand niets te vragen en wiste zich zwiingend het zweet van het voorhoofd.

HOOFDSTUK IX

EEN EILAND ALS MUIZENVAL

Toen de « Zeemeermin » zich ter hoogte van het eiland Tires bevond, ongeveer dertig mijlen ten zuiden van het zuidelijkste eilandje der Hebridengroep, was de afstand tussen de motorboot en de achtervolgers niet merkbaar afgenomen.

Brand keek voortdurend met een angstig gezicht naar het pijlglas van de benzinetank.

Intussen was er een krachtige zuidelijke bries opgestoken.

— Hebben wij zellen aan boord?

vroeg Raffles, die zijn plaats aan het roer geen ogenblik had verlaten.

Brand had geen nadere uitleg nodig, en weldra had hij het zeil aan de kleine mast gehesen.

De uitwerking van deze maatregel was direct merkbaar. Als een mes sneed de boeg van de motorboot door de golven en Brand kon met de benzinevoorraad wat zuiniger omgaan.

— Voor hoe lang hebben wij nu nog? vroeg Raffles.

— Als wij deze wind houden, voor

ongeveer dertig mijlen.

— Dat is voldoende, was alles wat Raffles zei.

Na een uur zag Brand aan de kin een grijze massa opdoemen.

— Wat is dat daarginds? vroeg hij.

— Dat is Barra Head, antwoordde Raffles kalm, een klein eilandje, het zuidelijkste van de Hebriden.

— Is dat eilandje bewoond?

— Zo goed als niet. De vuurtorenwachter woont er met zijn gezin, en een stuk of twaalf vissers, dat is alles.

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Dat zul je wel zien.

De schemering begon nu langzamerhand te vallen.

De politieboden en de torpedojager, die geen zeil voeren, waren een weinig achter geraakt, maar plotseling dreunde een donderende, dof rammelende slag over de golven.

Een granaat, door de torpedojager afgevuurd, viel op vijfhonderd meter van de « Zeemeermin » in zee.

— Een waarschuwingsschot, merkte Raffles kalm op. Wij zullen wat voort moeten maken.

— Maar wij hebben voor geen drie mijlen benzine meer, riep Brand wanhopig uit.

— Net voldoende, was het commentaar van Raffles.

Even later viel een tweede granaat, nu vrij wat dichterbij, in de golven, en een waterzuil spoot omhoog.

Maar het land was nu nabij.

De duisternis viel nu snel, en de granaten kwamen alle tamelijk ver van de « Zeemeermin » terecht.

Maar eensklaps verhelderde een verblindende lichtstraal de zee.

De vuurtoren had zijn licht ontstoken.

Onmiddellijk richtte de torpedojager zijn kanonnen opnieuw op de vluchtende motorboot, die nu fel afstak tegen het schitterende witte licht van de vuurtoren.

Een granaat nam de mast weg, een tweede gierde rakelings over het dek.

Het waren angstige ogenblikken, die

over het lot van de vluchtelingen konden beslissen...

Toen stuurde Raffles de boot met vaste hand een smalle kreek in...

Inspecteur Sullivan had aan boord van de politieboot geen ogenblik zijn kijker laten zakken.

In de lichtbaan van de vuurtoren geloofde hij de boot van de Grote Onbekende elk moment in de lucht te zien vliegen.

Maar eensklaps was de boot verdwenen.

Daar zou hij gebruik van maken dacht Sullivan.

Raffles was hier natuurlijk binnengelopen en zat daar nu opgesloten als een kikvors in een fles, ha... ha... In het licht van de vuurtoren zocht hij met zijn kijker de zee af, maar er was geen motorboot meer te bekennen.

Ineens kreeg hij de inham van Barra Head in het oog.

De drie boten waren nu op hun beurt de inham genaderd en voeren ze voorzichtig in, daar zij in deze wateren niet bekend waren.

Bij het verspreide licht van de vuurtoren konden zij nog juist zien, dat de inham uitliep op een binnenmeertje, dat aan alle kanten door rotsen omgeven was.

De kapitein zowel als Sullivan slaakten een kreet van verbazing.

Van de achtervolgde motorboot was geen spoor meer te zien.

Het was alsof de golven haar verzwolgen hadden.

Sullivan was de eerste, die zijn spraak terug vond.

— Wij hebben de boot van Raffles toch hier binnen zien varen, niet waar? vroeg hij.

— Daaraan is geen moment te twifelen, antwoordde de commandant.

— Welnu, dan zou ik wel eens willen weten waar de motorboot gebleven is. Dit meertje is, voor zo ver ik zien kan, door rotsen omringd en geheel ingesloten. Er is ook geen sprake van, dat de motorboot ons in de nauwe passage hierheen is voorbijgevaren, zonder dat wij het gezien hebben.

Er kan toch geen wonder gebeurd zijn.

— Ik begrijp er zelf ook niets van, zei de commandant, maar wij zullen de zaak eens onderzoeken. Er moet toch ergens een of andere uitgang zijn, die wij van deze plek niet kunnen zien.

Het was intussen volkomen donker geworden.

— Is het zoeklicht nu eindelijk hersteld, Hodson? vroeg de kapitein ongeduldig aan de tweede luitenant, die met de mécaniciens bezig was aan het grote toestel, dat voor op de boeg van de torpedojager stond.

— Het zal nog wel een kwartier duren, sir, antwoordde de luitenant.

— Het is te hopen. Als het zo even gewerkt had zoals het op een schip van de Koninklijke Marine behoort, dan hadden wij die rakker reeds lang te pakken gehad.

Het kwartier verstreek, en eensklaps straalde een schel wit licht over het kalme water van het binnenmeertje.

Het krachtige zoeklicht was hersteld en werkte.

Tot in de verste hoeken, verlichtte het de watervlakte en de omringende rotsen.

— Als gij het goed vindt, zei Sullivan tot de kapitein, dan zal ik mij weer aan boord van de politieboot begeven, die kleiner en dus beter geschikt is om deze rotsen te onderzoeken.

Aan boord van de politieboot gaf Sullivan op korte toon enige bevelen, en langzaam voer de boot om de gehele baai heen, maar nergens was een opening, een scheur, een spleet, groot genoeg, om er een haring door te laten, te ontdekken.

Als een ondoorbroken muur, veertig meter hoog, stonden de rotsen als een barrière om het kalme water.

Sullivan was woedend.

— Voor de duivel. Waar is die boot gebleven? riep hij. Het zijn toch geen stekelbaarsjes of goudvissen. Zij kunnen toch niet vliegen. Zoek nog maar eens, mannen.

Weer voer de boot rondom de muur van rotsen, maar weer met hetzelfde negatieve resultaat.

Met een gelaat, wit van drift, de vuisten gebald, begaf Sullivan zich, na deze tweede poging weer aan boord van de torpedojager.

— Welnu, inspecteur? vroeg de kapitein.

— Niets... niets... en nog eens niets...

— Wat zegt gij daar? Is er geen uitgang? Maar dit is onmogelijk, riep de kapitein. Er moet er een zijn.

— Precies. En toch is er geen. Overtuig u zelf.

— Dat ben ik zeker voornemens, inspecteur. Gij moet u vergissen. Ik geloof niet aan sprookjes. Zet een sloep uit, beval hij.

Er werd een sloep gestreken en de kapitein stapte met enige mannen in de boot.

Ruim een half uur verstreek, voor hij terugkwam.

— Daar moet de duivel de hand in hebben, zei hij met gesmoorde stem.

— Ik ben blij, dat gij er ook zo over denkt, kapitein, zei Sullivan op koele toon. Wij zullen het beste doen, maar weer terug te varen, en hier in de buurt op de kust te zoeken. Wellicht hebben wij ons toch zo even vergist, en is Raffles toch niet de inham ingevaren, die op dit meertje uitkomt.

Sullivan hield plotseling op en slaakte een kreet.

— Wat is er aan de hand, inspecteur? vroeg de kapitein, op hoge toon.

— Excuseer, kapitein, ik verzoek u een blik achter u te werpen.

De kapitein draaide zich om, ten einde te zien, wat inspecteur Sullivan verontrustte.

Een kreet van woede ontsnapte hem.

Op de plek, waar de smalle inham in het meertje overging, stak thans een rij scherpe klippen boven het water uit.

Het was vloed, toen de boten het meertje invoeren, en het hoge water had de verraderlijke klippen bedekt.

Sindsdien waren ruim twee uren verlopen, en de eb had de rotsen, boven de golven doen oprijzen.

De drie boten waren als muizen in een val opgesloten.

Plotseling deed een heldere lach bo-

ven hun hoofd hen opkijken.

Boven op de rots, aan gene zijde van de klippengordel stond, een man, en die man was John Raffles.

= Gij ziet, Inspecteur Sullivan, riep hij met stentorstem, dat gij nooit te vroeg victorie moet kraaien. En ook moet gij voortaan beter uitkijken, dan zoudt gij, bijvoorbeeld, ontdekt hebben dat de rotsen rondom dit meertje toch niet zo geheel massief zijn, als het wel

lijkt. Dan zoudt gij bevonden hebben, dat er ergens een kleine spleet is, juist groot genoeg, om een bootje als het mijne door te laten. Als het licht geworden is, zoek dan nog maar eens, en gij zult het wel vinden. Vaarwel mijnheren, en een andere keer meer succes.

De gedaante verdween, voor de politiemannen van hun verbazing bekomen waren.

DE VOLGENDE AEFLEVERING BEVAT :

Hyena's en Jakhalzen

